DE VERBIS CUM PRAEPOSITIONIBUS COMPOSITIS POLYBIANIS.

DISSERTATIO
INAUGURALIS PHILOLOGICA
QUAM
AD SUMMOS IN PHILOSOPHIA HONORES
AB
AMPLISSIMO PHILOSOPHORUM ORDINE
IN
ACADEMIA FRIDERICIANA HALENSI
CUM VITEBERGENSI CONSOCIATA
RITE IMPETRANDOS
SCRIPSIT

GUSTAVUS MOLLENHAUER
PALAEOMARCHICUS.

HALIS SAXONUM
TYPIS ORPHANOTROPHEI.
MDCCCLXXXI.

PARENTIBUS DILECTISSIMIS.

Polybii historiae etsi ab hominibus doctis summo studio pervestigata sunt atque pervestigantur, tamen adhuc fere omnes qni eis operam dederunt in argumento enarrando aut fide scriptoris examinanda versati sunt; de oratione illius nihil fere vel certe pauca diligentius usque ad hoc tempus exquisita sunt; nam cum interpretes id maxime egerunt, ut res exponerent, tum ii qui adhuc huic rei operam tribuerunt, in universum paucisque paginis de tota ejus elocutione disputaverunt.[1] Sed operae pretium videtur esse in singulas partes, in quibus differt illius genus dicendi a scriptoribus atticis, aliquanto accuratius inquirere idque eo magis quod, quamquam puriore quam quisquam aequalium oratione utitur, tamen primus est, in quo luculentius vestigia quaedam linguae vulgaris quae dicitur *κοινὴ* cognoscere possimus, cum ex ceteris illius aetatis scriptoribus nihil nisi perexiguae reliquiae sint servatae.

Atque multis modis haec vestigia orationi Polybianae impressa apparent. Neque enim solum verborum et enuntiationum conjunctio et structura alia saepe est atque in lingua attica, sed etiam in vocabulorum copia multa commutata sunt, cum neque verba diversorum linguae graecae generum inter se distinguantur, sed commisceantur, et multa noventur; huc accedit quod eorum vocabulorum, quae servata sunt, vis et usus haud ita raro variatur; praecipue etiam observa-

1) *Brandstaeter,* die Geschichten des ätolischen Landes, Volkes und Bundes, p. 241 sqq. Berl. 1844. — *A. Eberhard,* observationes polyb. Berol. 1862. — *Luettge,* de Polybii elocutione, progr. Nordh. 1863.

mus particulas quae dicuntur saepe longe aliter atque in oratione attica usurpari praepositionesque cum aliam vim recepisse tum multo magis quam apud antiquos scriptores frequentari, cujusmodi nonnulla jam apud Aristotelem et Theophrastum obvia sunt.[1]

Atque ut aliquam partem harum linguae recentioris graecae proprietatum adumbremus et cognoscamus, nobis propositum est de verborum cum praepositionibus compositorum usu Polybiano disserere et demonstrare quid discriminis in hac re inter ipsum atticosque scriptores intercedat. Qua in disceptatione cum omnia verba cum praepositionibus composita, in quibus aliquid ab oratione attica diversum apparet, nobis tractanda sint, et de iis quaeram in quibus unum aliquid de praepositionibus adnotandum est, et de iis quorum tota notio mutata est; his praecipue ea quoque adjicienda esse putavi, quae in oratione attica non inveniuntur.

Sed ut id quod spectamus aliquanto luculentius perspiciatur, breviter mihi praemonere liceat cujusmodi sint composita illa quaeque causae subsint alieni ab attico sermone usus.

Inter omnes constat in compositione verborum, et praecipue in ea quae cum praepositionibus efficitur, magna ex parte illam graecae linguae facilitatem atque elegantiam, quae apud scriptores atticos intellegitur, positam esse, qua principalem quandam notionem multis modis variare possint pluresque notiones in unum vocabulum coartare, qua in re longe alios populos superant. Atque multa hujusmodi composita etiam Polybius usurpavit, quin etiam ipse formavit vel primus ex lingua vulgari in orationem ut ita dicam literatam transtulit; qua in re cernitur quanta ejus fuerit ingenii vis.[2]

---

1) Horum particularum et praepositionum usus a duobus viris doctis diligentissime exquisitus est: *Rud. Euckenius*, observationes de particularum usu Aristotelis. 1866. — Über den Sprachgebrauch des Aristoteles. Beobachtungen über die Präpositionen. Berl. 1868. — et *Guilelm. Muellerus*, de Theophrasti dicendi ratione. Arnst. 1874. — Über den Sprachgebrauch des Theophrast. Progr. Arnst. 1878.

2) Suo enim jure conjiciendum esse puto magnam partem harum vocum, quae apud Polybium primum inveniuntur, jam diu in usitato ser-

Alia sunt ea composita, in quibus graecae linguae quasi senectus apparet. Primum enim saepissime verbum simplex genuinam suam et plenam vim amisit, qua re scriptor multis locis compositum quoddam pro simplici verbo attico sumere cogitur, ut si vis hujus notionis intendenda est, aliam praepositionem adjici necesse sit; quam ob rem, cum composita Polybiana saepe vim verborum simplicium teneant, haud ita raro fit, ut praepositioni cuidam alicui verbo appositae alia in eandem fere sententiam inclinans praefigatur, ubi atticis alterutra praepositio cum verbo conjuncta satis est.

Deinde multa composita nobis occurrunt, in quibus eidem simplici eadem fere notione alia praepositio atque in lingua attica praeposita est.

Praeter has mutationes, quibus linguae senectus proditur, alia non minus gravis causa copiae quidem praepositionum adnotanda est, conjuncta ea quidem cum sententia de scriptoris rerum officio, qualem Polybius animo suo informavit: docere vult narratione sua, non solum eos qui in doctorum numero habentur et qui ad rempublicam accessuri sunt, sed quorumcunque interest res et tempora cognoscere.[1] Qua re praeter fidem narrationis orationis perspicuitatem scriptori rerum maxime petendam esse putat, non adeo facilia et jucunda verba. Itaque fit, ut de industria notiones verborum praepositionibus praefixis augeat et rationes quamquam ex orationis contextu ipso apparent praeter necessitatem praepositionibus indicet, quo facilius sententia enuntiatorum animis legentium percipiatur.

Haec praemisi, ne iterum atque saepius infra eadem repetere cogar.

Dissertationem ipsam ita institui, ut praepositionum seriem secutus primum ea composita tractarem in quibus abundantia quaedam praepositionum apparebat; deinde ea in

---

monis genere in usu fuisse, ut his receptis nova quaedam vitalis vis linguae senescenti injiceretur.

1) Cf. *Creuzer,* „histor. Kunst der Griech.“ („dtsch. Schr.“ tom. III p. 246 sq. et p. 400 sq.)

PARENTIBUS DILECTISSIMIS.

μιν προῆγεν. 3, 65, 3: πᾶσαν τὴν ἵππον ἀναλαβόντες ... προῆγον. 3, 68, 18: ἀναλαβὼν αὐτοὺς ... προῆγε. 3, 77, 1: ἀναλ. τὰς αὐτοῦ δυνάμεις προῆγε etc.

Adde 4, 36, 4; 63, 4; 67, 6; 68, 4; 75, 4. 5, 13, 1; 20, 6; 22, 9; 61, 8; 68, 9; 70, 1 et 3; 73, 5; 76, 2 etc.

b) apud Hippocratem[1] unum ex antiquioribus scriptoribus invenitur

ἀναχαλᾶν, laxare, remittere; 6, 23, 11: ὥστε τὸν δεσμὸν ἀναχαλασθῆναι. Apud atticos scriptores hac cum notione simplex verbum exstat (cum vocibus δεσμά, νεῦρα etc. conjunctum).

c) ex his compositis recentioris sunt aetatis:

1) ἀναβλύζειν, 34, 9, 7: ἐλευθεροῖ τὰς φλέβας τῆς πηγῆς ὥστ' ἀναβλύζειν εὐπόρως. Hoc compos. primum apud Aristotelem et Theophrastum in usu est; ap. Plat.[2] eadem fere notione simplex verbum.

2) ἀναθυμιᾶν, prim. ap. Aristot. et Theophr.; ap. Polybium sensu translato inflammari, de odio, quem ipsum simplex quoque assumere poterat; 15, 25, 24: ἀνεθυμιᾶτο πάλιν ἐν τοῖς πολλοῖς τὸ προϋπάρχον μῖσος; ἀνὰ auget illud πάλιν.

3) ἀνασάττειν[3], ap. unum Pol. 12, 25^{h}, 2: (Τίμαιος) παραπλήσιός ἐστι τοῖς ζωγράφοις τοῖς ἀπὸ τῶν ἀνασεσαγμένων θυλάκων ποιουμένοις τὰς ὑπογραφάς. Ap. Xen. jam simplex notat refercire.

4) ἀνατήκειν, prim. ap. Pol., apud quem legitur 2, 16, 9: (ὁ Πάδος) αὐξόμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀνατηκομένων χιόνων; itemque 9, 43, 5: ἀνάτηξις τῶν χιόνων exsistit. Apud Xenoph. de nive dilabente τήκεσθαι (vel κατατήκεσθαι) dictum inveni.

5) ἀναφθέγγεσθαι, prim. ap. Aristot., simpliciter eloqui, dicere, significat 18, 5, 6: τοῦτο γὰρ ἀναφθέγγεσθαι καὶ καθόλου μέν ἐστιν ὑπερήφανον, οὐ μὴν ἀλλὰ Ῥωμαίων μὲν λε-

1) p. 616, 38.

2) pol. p. 564 E.

3) hoc comp. in verborum thesauro desideratur; ἀνὰ praep. simplicis verbi notione imminuta per analogiam verborum ἀναπληροῦν, ἀναπιμπλάναι addita est.

γόντων ἀνεκτόν, Αἰτωλῶν δ' οὐκ ἀνεκτόν, ubi *λεγόντων* illud *ἀναφθέγγ.* recipit. Ap. atticos scriptores idem fere sibi vult *φθέγγεσθαι* (apud Plat., Xenoph. et al.); ap. Plat. ita etiam *ἐπιφθέγγεσθαι.*

6) *ἀναφωνεῖν* quoque verbum huc spectare puto, primum ab Aristot. usurpatum, cum notione vocem tollendi, emittendi; 3, 33, 4: *ἀνεφώνησαν ἅμα καὶ πλείους . . . δέχεσθαι φάσκοντες* (scil. *τὸν πόλεμον*); idem fere apud att. scriptor. simplex exprimit.

7) his addo *ἀνασωρεύειν*, quod ap. unum Polyb. exstat, cujus simplex primum apud eundem occurrit eadem fere cum significatione exstruendi; cf. 8, 35, 5: *τοῦ χοὸς ἀνασωρευομένου*, et 16, 11, 4: *διὰ τοῦ πλήθους τῆς σωρευομένης γῆς.*

B. Composita ea, in quibus praep. *ἀνὰ* pro alia quadam est sumpta:

a) attica sunt

1) *ἀναδιδόναι*, ap. Polyb. idem quod *διαδιδόναι*, distribuere his locis: 2, 33, 4: *ἀναδόντες . . . τὰ δόρατα τῶν κατόπιν ἐφεστώτων ταῖς πρώταις σπείραις*; 5, 64, 1: *κατὰ γένη καὶ καθ' ἡλικίαν διελόντες ἀνέδοσαν ἑκάστοις τοὺς ἐπιτηδείους καθοπλισμούς.* In lingua att. vulgo notat procreare, de terra; paucis locis est porrigere, offerre.

2) *ἀνακαλύπτειν*, apud atticos scriptores non est exceptis duobus Xenoph. locis, sed illis medio genere usurpatis sensu neutrali, revelari. Sed ap. Polyb. activo in genere exstat pro *ἐκκαλύπτειν* vel potius *ἀποκαλύπτειν*, aperire alicui aliquid; 4, 85, 6: *πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς ἀνακαλύπτειν τι τούτων*; similit. ap. Eurip. *λόγους ἀνακ.*

3) *ἀνακλίνειν* pro *κατακλίνειν* (quod apud Platonem et al. saepius), aliquem in lecto considere jubere; 31, 4, 5: *οὓς μὲν εἰσῆγεν, οὓς δ' ἀνέκλινε.*

b) verbum, atticae orationis non est

ἀναπτύειν, quod etiam ap. Hippocr. et Soph. exstat pro sursum spuere; ap. Pol. est expuere, i. q. *ἀποπτύειν* ap. Xen.; 12, 13, 11: *κοχλίας αὐτομάτως βαδίζων προηγεῖτο τῆς πομπῆς αὐτῷ, σίαλον ἀναπτύων.*

c) composita recentiora sunt

1) *ἀνασκάπτειν*, primum ap. Theophr. cum notione effodiendi; ap. Pol. i. q. *κατασκάπτειν* ap. scriptores atticos, evertere; 16, 1, 6: *τοὺς ναοὺς ἐκ θεμελίων ἀνέσκαψε πολλούς*.

2) *ἀναστρατοπεδεύειν*, primum ap. Polyb., pro *μεταστρατοπεδεύειν* (Xen.), castra movere; 1, 24, 4: *ἐπιπεσὼν αὐτοῖς αἰφνιδίως ἀναστρατοπεδεύουσι . . σχεδὸν εἰς τετρακοσχιλίους ἀπέκτεινεν*. 3, 110, 4: (*Γάϊος*) *ἀναστρατοπεδεύσας προῆγε*. 4, 18, 9: *ἀνεστρατοπέδευσαν, ἀπολιπόντες φυλακὴν τῶν τειχῶν*.[1]

C. Ea denique composita affero, de quibus quamquam praepositio *ἀνὰ* plena vi addita est tamen aliquid ab atticis scriptoribus diversum notandum est:

1. Proprius est Polybianus usus hujus praepositionis in verbis mittendi, ducendi etc., in quibus ei subest propria vis „hinauf;“ qua re de eo dici solet qui ad aliquem dignitate superiorem ducitur, mittitur etc.[2]. Hujusmodi est

1) *ἀνάγειν*, quod quidem praeter scriptores Ionicos etiam apud Xenoph. hanc adducendi vim compluribus locis tenet. Polybiana sunt exempla 8, 22, 7: *ὑποχείριος ἐγένετο τοῖς ἐχθροῖς καὶ . . . ἀνήγετο πρὸς τὸν Ἀντίοχον*; 8, 26, 4: (*οἱ ἐπιληφθέντες*) *ἀνήγοντο πρὸς τὸν Ἀννίβαν*; 20, 11, 5: *ἐμπεσὼν εἰς τοὺς προκοίτους τῶν Μακεδόνων ἀνήγετο πρὸς τὸν Φίλιππον*; 39, 10, 2: *ὥστε μετὰ πάσης ὕβρεως συλληφθέντας ἀναχθῆναι δεδεμένους*; 2, 8, 2: *οὐκ ὀλίγους . . . τῶν ἁλισκομένων ἀνῆγον*. Praecipue igitur de captivis dicitur.[3]

---

1) his videtur adjungendum esse *ἀναδιδράσκειν* 29, 19, 1, ubi codd. praebent: *ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν ἐν ᾧ Περσεὺς ἡττηθεὶς ἀνεδίδρασκεν, ἔδοξε τῇ συγκλήτῳ*, pro *ἀπεδίδρ.*; nisi cum Hultsch. putandum est, epitomatorem h. l. aliquid mutasse et *ἀναδ.* pro *ἀποδιδρ.* scripsisse. Per se enim non est, cur *ἀναδιδρ.* eodem modo quo *ἀνατρέχειν* (cf. p. 14, et ex locor. numero 1, 50, 4. 2, 67, 6. 4, 12, 5 etc.) refugiendi, redeundi not. accipere non possit; quod apud unum Pol. hoc comp. exstat, non est causa cur id rejiciamus, cum permulta hujusmodi occurrant.

2) nobis nude est „hin — zu“.

3) simil. 3, 5, 7 dicitur: *ἐπὶ τέλος ἀναγαγεῖν*, aliquid perficere (propr. ad finem ducere), quod Schweigh. non recte in *ἀγαγεῖν* mutare

2) ἀνακαλεῖσθαι, quod item uno Xenoph. loco[1] Polybiano sensu ad se vocandi („vorladen") sumitur. 1, 32, 3: ἔγνωσαν οἱ προεστῶτες ἀνακαλεῖσθαι καὶ πεῖραν αὐτοῦ λαμβάνειν; 3, 71, 6: ἀνακαλεσάμενος ... τὸν ἀδελφόν; 5, 16, 1: ἀνακαλεσάμενος τὸν Ἄρατον παρεκάλει θαρρεῖν. Adde passivi generis exempla 20, 11, 10: εἰς ὑποψίας ... ἐμπεσὼν καὶ τέλος ἀνακληθεὶς εἰς Ῥώμην ἐκεῖ μετήλλαξε τὸν βίον. Item 32, 21, 4 aliisque compluribus locis.

3) ἀναπέμπειν, etiam ap. Xen., sed cum notione mittendi in montem (εἰς τὰς ἄκρας); ap. Polyb. simpliciter mittere ad aliquem significat; 1, 7, 12: ὧν ἀναπεμφθέντων εἰς τὴν Ῥώμην (de vinctis); 29, 27, 9: προστάξαντες αὐτοῖς Πολύαρατον ἀναπέμπειν εἰς Ῥώμην; 30, 9, 2 i. q. loco anteced. Add. 5, 28, 4: ἐπιστολαί τινες ἀνεπέμφθησαν πρὸς αὐτόν.

4) ἀναφέρειν, ap. att. script. saepius cum vi renuntiandi; ap. Polyb. compluribus locis „perferre aliquid ad aliquem" (Schweigh.), velut 2, 23, 9: τοῖς ὑποτεταγμένοις ἀναφέρειν ἐπέταξαν ἀπογραφάς. 2, 24, 10: καταγραφαὶ ἀνηνέχθησαν. 6, 36, 6: πρὸς τὸν χιλίαρχον ἀναφέρει τὸ σύνθημα. De epistolis: 5, 38, 2 et 3; 15, 29, 6 etc.

5) ejusdem generis est ἀνακομίζειν, adducere ad aliquem (ap. Xen. ἀνακ. τι εἰς τὴν ἀκρόπολιν etc.). 21, 29, 4: ἔγραψε τοῖς Θουριεῦσιν ἀνακομίζειν τοὺς ἄνδρας ὡς αὐτόν.[2]

2. Alia sunt

1) ἀνασκευάζειν (ap. Xen. est transferre, opp. κατασκευάζειν), apud Polyb. est abolere: 9, 31, 6: ἀνασκευάζειν μέλλετε συνθήκας, ὅρκους, τὰς μεγίστας πίστεις παρ' ἀνθρώποις;

---

voluit, quia vs. 8 subsequitur ἐπὶ τέλος ἀγαγεῖν; sed haud ita raro comp. et simpl. verba eadem notione inter se conjunguntur. Cf. exempl. sub ἐπανάγειν etc.

1) h. gr. 7, 4, 33; ubi tamen aliquid a Polybiano usu discrepat, cum vertendum sit: in jus vocare. Verba sunt: οἱ δὲ ἄρχοντες .. ἀνεκαλοῦντο (αὐτοὺς) εἰς τοὺς μυρίους ..· καὶ ἐπεὶ οὐχ ὑπήκουον, κατεδίκασαν αὐτῶν. Simil. Lys. p. 144, 34.

2) activum hujus verb. in lex. Schweigh. non affertur neque haec notio.

9, 32, 8 id. 12, 25, 4: *Τίμαιος ἐπεβάλετο καὶ τὴν κοινὴν φήμην ἀνασκευάζειν.*

2) *ἀνατρέχειν*; ap. Thuc. praep. notione propria („hinauf"); apud Polyb. est ut apud Homerum recurrere, et proprie, ut 1, 50, 4: *ἀεὶ τοὺς ἀνατρέχοντας ἐκτάττοντες*; 2, 67, 6: *ἀνέτρεχον εἰς τὰς ἐξ ἀρχῆς τάξεις* etc., et improprie: 2, 13, 4: *ἀνατρέχειν ἐπειρῶντο κατὰ δύναμιν*, „emendare pro viribus peccata"; praecipue cum voce *χρόνοις* conjungitur, ut 1, 12, 6 etc., cum notione paulo altius repetendi.

3) huic composito verbo adjicio *ἀνακομίζεσθαι*, a Polyb. Herodotea illa notione redeundi usurpatum: 1, 38, 5: *Ῥωμαῖοι τῶν ἐκ τῆς ναυαγίας ἀνακομισθέντων διακούσαντες.* 3, 74, 8: *ἀνεκομίσθησαν . . εἰς τὴν Πλακεντίαν* etc.

4) proprium est Polybii verbum *ἀναλύειν* cum notione abeundi: 5, 29, 8: *αὖτις εἰς παραχειμασίαν ἀνέλυσε.* 2, 32, 3: *ἀνέλυσαν ἐκ τῶν τόπων* etc. Att. neutraliter exstat pro: solvere alqd. etc.

5) *ἀνακτᾶσθαι*, apud Polyb. est aliquid recipere (ut apud Herod.); 2, 1, 6: *ἀνεκτᾶτο τὰ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν πράγματα*; vel i. q. *ἀναλαμβάνειν* scriptorum atticorum i. e. recreare aliquem: 3, 60, 7: *ἀνεκτᾶτο καὶ τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα τῶν ἀνδρῶν*; vel alicui aliquid restituere: 3, 77, 6: *παρεῖναι . . . τὴν ἐλευθερίαν ἀνακτησόμενος Ἰταλιώταις* etc. Apud Xenoph. (et Herod.) est: aliquem sibi reconciliare.

ANTI.

A. Composita, in quibus *ἀντὶ* praep. abundat.

a) Attica sunt

1) *ἀνθομολογεῖσθαι*, quod verbum ex antiquioribus scriptoribus uno Dem. loco [1] occurrit cum not. mutuum pactum ineundi. Apud Polyb. significat

1) p. 894, 26.

plerumque: fateri alicui aliquid vel declarare: 5, 56, 4: *τοῦ δ' Ἀντιόχου πρὸς αὐτὸν ἀνθομολογησαμένου, διότι* ..; 10, 38, 3: *τῶν ἀνθομολογησαμένων διότι* ..; 12, 28, 7: *καὶ διότι τοιοῦτός ἐστιν, αὐτὸν ἀνθομολογούμενον εὐχερὲς παραστῆσαι τὸν Τίμαιον*; 29, 17, 1: *Λεύκιος ... πρός τινας πολλάκις ἀνθωμολογεῖτο ... μηδὲν ἑωρακέναι φοβερώτερον ... φάλαγγος Μακεδονικῆς*; 30, 8, 7: *διὰ τῶν βασάνων ἐλεγχόμενος ἀνθωμολογεῖτο καὶ σύμφωνος ἦν πᾶσι* ... Adde 15, 25, 4: *τὸν τῆς βασιλίσσης θάνατον ἀνθωμολογήσαντο* (fatebantur se reginam necasse, vel nude: reginae mortem indicabant); 15, 27, 9: *πρὸς οὐδὲν τῶν λεγομένων ἀνθομολογούμενος ἐξεδύθη*; 32, 7, 10: *πρὸς δὲ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἁπλῶς ἀνθωμολογεῖτο περὶ τῆς πράξεως.* Majorem vim haec praeposit. videtur servasse 10, 45, 10: *τοῦτο δ' ἔσται χάριν τοῦ διὰ ταύτης τῆς πυρσείας ἑαυτοῖς ἀνθομολογήσασθαι, διότι προσέχουσι,* cum indicet, vicissim id fieri; sed tamen etiam hic deesse potest.

Aliis locis notio hujus verbi inclinat ad vim consentiendi vel assentiendi: 5, 105, 2: *ἀνθομολογησάμενοι πρὸς σφᾶς ὑπὲρ τῶν κατὰ μέρος, καὶ κυρώσαντες τὰς διαλύσεις, ἐχωρίσθησαν.* 15, 19, 9: *πρεσβευτὰς ἐξέπεμπε τοὺς ἀνθομολογησομένους περὶ τούτων.* 28, 4, 4: *πᾶσι τοῖς εἰρημένοις ἀνθωμολογήσατο.* 28, 20, 6: *πᾶσι τούτοις ἀνθομολογησάμενος.* 32, 5, 3: *καὶ τούτων μάρτυρας ἐποιοῦντο τοὺς περὶ τὸν Τιβέριον. Ὧν ἀνθομολογησαμένων ἡ σύγκλητος τὸν στέφανον ἀπεδέξατο.*

In elocutione attica eadem haec simplex *ὁμολογεῖν* comprehendit nisi quod „fateri“ etiam verbo *προσομολογεῖν* etc. attice reddi potest.

Ex decompositis affero

2) *ἀντικαταλλάττεσθαι,* etiam ap. oratores, sed cum notione commutandi aliquid aliqua re (*τί τινος, ἀντί τινος*; vel *ὑπέρ τινος* ap. Isocrat.); ap. Polyb. est reconciliari alicui: 15, 20, 5: *οὐ μὴν ἀλλά τις ἂν εἰκότως τῇ τύχῃ μεμψάμενος ἐπὶ τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων ἐν τοιούτοις ἀντικαταλλαγείη,* quod attica in lingua *καταλλάττεσθαι* est.

Huc referendum esse puto

3) *ἀντιπαράγειν*, quod uno Xen. loco[1] ante Polyb. occurrit, cum ap. hunc compluribus locis legatur; absol. positum est 1, 84, 4: *ὥρμησαν ἀντιπαράγειν ἐν τοῖς ὑπαίθροις;* c. dat. pers.: 3, 90, 1: *ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις ἀεὶ* (de Fabio dictum); 3, 92, 6 idem; 4, 10, 2: *ἀντιπαράγειν τοῖς Αἰτωλοῖς προαιρούμενος;* 4, 10, 3 id. (*αὐτοῖς*).

Ἀντὶ indicat, aliquem inimicum aliquid in hostem facere velle, quod per se intellegitur; quod idem subintelligendum esse puto, ubi hoc decompos. c. dat. rei jungitur: 1, 77, 2 et 4: *ἀ. ταῖς ὑπωρείαις;* 3, 53, 4: *ἀ. ταῖς παρωρείαις;* 3, 101, 1: *ταῖς ἀκρωρείαις.*

b) Ex iis quae a recentioribus novata sunt affero:

1) *ἀντιφιλοδοξεῖν*[2], ap. unum Polyb. 1, 40, 11: *ἅμα δὲ τῷ τούτων δλοσχερεστέραν γενέσθαι τὴν συμπλοκὴν ἀντιφιλοδοξοῦντες οἱ τῶν ἐλεφάντων ἐπιστάται πρὸς τὸν Ἀσδρούβαν, καὶ βουλόμενοι δι' αὑτῶν ποιῆσαι τὸ προτέρημα, πάντες ὥρμησαν ἐπὶ τοὺς προκινδυνεύοντας* i. e. gloriae cupiditate inflammati laudem velle mereri Hasdrubalis. Eodem modo usurpatur simplex ap. Pol.; cf. 1, 16, 10: *φιλοδοξῶν εἰς τοὺς Ἕλληνας* „gloriam quaerere ex beneficiis in Graecos collatis" (Schw.); aliis locis similiter.

2) *ἀντιφιλονεικεῖν*, primum ap. Pol., c. not. rixandi, contendendi, aemulandi cum aliquo, ut att. simpl. 3, 103, 7: *πρὸς πάντα ἀντιφιλονεικοῦντα;* 32, 7, 16: *χάριν τοῦ πρὸς μηδὲν ἀντιφιλονεικεῖν τῇ συγκλήτῳ.*

Ex decompos. profero:

3) *ἀντιπαραπορεύεσθαι*, de quo verbo idem annotandum est ac de v. *ἀντιπαράγειν;* hoc ap. unum Polyb. exstat; 5, 7, 11: *δεξιῶν παρὰ πλάγια τῶν Θρᾳκῶν καὶ ψιλῶν ἀντιπαραπορευομένων ταῖς χώραις* (*παρωρείαις* ex conj. Schweigh.)

1) Cyrop. 1, 6, 43: *εἴ σοι ἐπὶ φάλαγγος ἄγοντι ἄλλοθέν ποθεν οἱ πολέμιοι φαίνοιντο ἢ κατὰ πρόσωπον, ὅπως χρὴ ἀντιπαράγειν,* „contra hostem ducere exercitum" vertitur in Steph. thes.; h. l. referendum videtur ad illud quod dicitur contrarium iter Lacedaemoniorum more factum de quo suo jure dicitur. Cf. Vollbrecht proleg. ad Xen. Anab. § 34.

2) Cf. p. 9 *ἀμφιδοξεῖν*, et not.

4) *ἀντιπεριάγειν*, prim. ap. Polyb.; 1, 22, 8: *ποτὲ μὲν κατὰ πρῶρραν, ποτὲ δ' ἀντιπεριάγοντες τὰς ἐκ τῶν πλαγίων προσπιπτούσας ἐμβολάς;* illud contra hostium navem ex verbis ipsis apparet. Idem dicendum est, de verbo

5) *ἀντιπεριϊστάναι*, primum ap. Aristot. et Theophrastum, cum notione comprimendi; ap. Polyb. legitur 1, 23, 10: *πάντη καὶ πάντως ἀντιπεριϊσταμένων καὶ συνδιανευόντων τῶν ὀργάνων*, pro „circumobsisto" (Henr. Steph. in Thes.)

Sensu translato usurpatum est 4, 50, 1: *αὐτοὶ δὲ τὸν Τιβοίτην ἐκ τῆς Μακεδονίας ἐπαγαγόντες ἀντιπεριστήσειν τῷ Προυσίᾳ φόβους καὶ κινδύνους*, „vicissim[1] timore et periculis aliquem circumdare" vertit Schweigh.

Ap. script. att. legitur *κακά, κίνδυνον, πόλεμόν τινι περιϊστάναι.*

6) *ἀντιπερισπᾶν*, prim. ap. Aristot., sed proprie; ap. nostrum significat aliquem distinere[2]: 2, 24, 8: *ἵν' ἐμβαλόντες εἰς τὴν τῶν Βοίων χώραν ἀντιπερισπῶσι τοὺς ἐξεληλυθότας;* 2, 45, 6: *πραγματικῶς ἀντιπερισπάσαντος ἐκείνου καὶ λυμηναμένου τὰς ἐπιβολὰς αὐτῶν.*

Hac eadem notione sumitur ap. Aristot. et Pol. *περισπᾶν*, ap. Xen. *ἀντισπᾶν*, quod etiam ap. nostrum in usu est.

B. *Ἀντὶ* in his exemplis alius praepositionis locum tenere videtur:

1) *ἀντιπίπτειν*[3], primum ap. Aristot. et Theophr., eandem fere vim atque *ἐπιπίπτειν* verbum atticum habere videtur 3, 19, 5: *οἱ δὲ Ῥωμαῖοι θεωροῦντες τὴν ἔφοδον τῶν Ἰλλυριῶν ἐνεργὸν καὶ συντεταγμένην, ἀντέπεσαν ταῖς σπείραις καταπληκτικῶς*, „irruere in aliquem" Schweigh.

2) *ἀντεξάγειν*, etiam ap. Xen.[4], pro „vicissim exporto", de mercibus; ap. Polyb. est contra aliquem educere vel exire; priore significatione exstat 2, 18, 6: *παραγενομένων δὲ πάλιν*

---

1) fortasse *ἀντὶ* praep. unum abunde indicat, in vel contra aliquem directum esse aliquid, ut priore loco.

2) „*Ἀντιπερίσπασμα· ἐμπόδιον*" Suid. [impedimentum].

3) cf. p. 19.

4) vect. 3, 2.

τῶν Κελτῶν . . ., τότε οὐκ ἐτόλμησαν ἀντεξαγαγεῖν Ῥωμαῖοι τὰ στρατόπεδα; vim intrans. praebet 3, 66, 11: *οὐδενὸς σφίσιν ἀντεξάγοντος κατεστρατοπέδευσε.*

C. Ab usu atticorum scriptorum sunt diversa, quamquam praep. suam habet significationem:

a) *ἀντιβάλλειν*, quod est ap. Thuc. in vel contra aliquem mittere; ap. Polybium usurpatur de jaculis quae modo missa remittuntur in eum qui misit ea: 6, 22, 4: *ὥστε κατ' ἀνάγκην εὐθέως ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμβολῆς κάμπτεσθαι καὶ μὴ δύνασθαι τοὺς πολεμίους ἀντιβάλλειν.*

b) ionicae vel poeticae orationis sunt:

1) *ἀντηχεῖν* (ap. Eurip., Callim.): 21, 28, 9: *ἀντήχουν πρὸς τὸν ἐκτὸς ψόφον.*

2) *ἀντιπαίειν*, quod primum ap. Hippocr. in usu est, cum not. resistendi: 18, 46, 15: *τούτων δὲ μέγιστον ἔτι τὸ μηδὲν ἐκ τῆς τύχης ἀντιπαῖσαι πρὸς τὴν ἐπιβολήν, ἀλλ' ἁπλῶς ἅπαντα πρὸς ἕνα καιρὸν ἐκδραμεῖν.*

3) *ἀντιπνεῖν*, apud Phocylid. et Soph. ex superioribus scriptoribus occurens; 25, 3, 20: *ὅτε . . τὰ τῆς τύχης ἀντέπνευσε, πάντων μετριώτατος (ἦν)* i. e. fortuna adversa; „reflante fortuna“ (Schweigh.)

4) *ἀντισηκοῦν*[1], ap. Aeschyl. et Eurip.; pensare, ponderare aliquid aliqua re: 29, 22, 2: *ἱκανὴ ἡ τύχη τοῖς παρὰ λόγον τὰ κατὰ λόγον ἐπιτρῖψαι, κἄν τινι συνεργήσῃ καὶ προσθῆται τὴν αὑτῆς ῥοπήν, αὖθις οἷον ἐκ μεταμελείας ἀντισηκοῦν καὶ λυμαίνεσθαι τὰ κατορθώματα παρὰ πόδας.*

5) *ἀντιφωνεῖν*, ap. tragicos usitatum; respondere: 8, 18, 11: *ἐὰν προσδεξάμενος τὴν ἐπιβολὴν Ἀχαιὸς ἀντιφωνήσῃ τοῖς περὶ Νικόμαχον;* 8, 19, 8: *ἀντεφώνησε, καὶ παραχρῆμα πάλιν ἐξέπεμψε τὸν Ἀριανόν* etc.

c) a recentioribus sunt formata

α) et praeter Polybium apud alios quoque scriptores exstant:

---

1) non in lex. Schweigh.

1) ἀντιδοξεῖν[1], prim. ap. Polyb., inter se dissentire: 2, 56, 1: ἐν πολλοῖς ἀντιδοξῶν καὶ τἀναντία γράφων αὐτῷ; 16, 14, 4: ἡμῶν ἀντιδοξούντων πρὸς αὐτούς (qui falsas res tradunt).

2) ἀντικινεῖσθαι, prim. ap. Aristot.[2] not. propria. Ap. nostrum exstat 2, 66, 3: οὐ δυνάμενος δὲ λαβεῖν οὐδὲν ἀργὸν οὐδ' ἔξοπλον διὰ τὸ πρὸς πᾶν ἑτοίμως ἀντικινεῖσθαι τὸν Κλεομένη, occurrere.

3) ἀντιπίπτειν, prim. ap. Aristot. (et Theophr.); c. not. repugnandi, contra spem eveniendi: 16, 2, 1: τῶν κατὰ τὴν πολιορκίαν ἀντιπιπτόντων αὐτῷ; 24, 13, 5: ὁπότε τούτων ἀντιπίπτοι τις προδήλως τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίων γραφομένοις etc. Adde 2, 49, 8: ἂν ἀντιπίπτῃ τὰ τῆς τύχης.

4) ἀντιπολιτεύεσθαι, ap. Dinarchum (et Phalar.): 1, 8, 4: κύριος γενόμενος τῶν ἀντιπολιτευομένων, adversari alicui in re publica. 4, 14, 2: τῶν ἀντιπολιτευομένων κατηγορούντων αὐτοῦ; etc.

5) ἀντοικοδομεῖν, prim. ap. Polyb., „praesertim dejectas ab oppugnatoribus partes muri instaurare": 1, 42, 12: οὐ μὴν ἀλλ' ὅ γε στρατηγὸς... οὐδὲν παρέλειπε τῶν δυνατῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀντοικοδομῶν τὰ δ' ἀντιμεταλλεύων οὐ τὴν τυχοῦσαν ἀπορίαν παρεῖχε τοῖς ὑπεναντίοις; 16, 30, 6: διὰ τῶν μετάλλων ἤγγιζον οἱ Μακεδόνες τῷ κατὰ τὸ πεπτωκὸς ὑπὸ τῶν ἔνδοθεν ἀντῳκοδομημένῳ τείχει etc.

6) ἀντοφθαλμεῖν[3], prim. ap. Pol., resistere, adversari; usitatissimum verbum apud nostrum: 2, 24, 1: παραβόλως ἀντοφθαλμήσας [πρός τι]. 1, 17, 3: ὑπέλαβον βαρυτέρας προσδεῖσθαι παρασκευῆς, δι' ἧς ἀντοφθαλμεῖν δυνήσονται τοῖς πολεμίοις; 23, 16, 3: πρὸς τὸ πλῆθος ἀντοφθαλμεῖν „adversari voluntati" (Schweigh.); multisque aliis locis.

---

1) cf. p. 9 v. ἀμφιδοξεῖν; ap. Plat. eadem cum notione ἀντιδοξάζειν legitur.

2) un. loc. de gen. an. 4, 3, ubi κινεῖν et ἀντικινεῖν inter se opposita sunt.

3) ὀφθαλμεῖν non exstat, sed ὀφθαλμιᾶν etiam ap. Plat. cum signif. dolendi ex oculis.

Ex decompositis addo

7) *ἀνταποστέλλειν*: 21, 45, 22: *ὁμήρους δὲ εἴκοσι διδότω Ἀντίοχος, δι' ἐτῶν τριῶν ἄλλους ἀνταποστέλλων* (priorum loco mittere alios).

Adde 32, 5, 3: *ἡ σύγκλητος τὸν στέφανον ἀπεδέξατο . . ., καὶ τὰ μέγιστα τῶν παρ' αὐτῇ νομιζομένων δώρων ἀνταπέστειλε.*

8) *ἀντιπαρακεῖσθαι*, prim. ap. Pol. „e regione situm esse, oppositum esse" (Schweigh.): 3, 37, 7: *ἡ δ' Εὐρώπη ταύταις ἀμφοτέραις* (sc. *χώραις, αἳ τὸν πρὸς τὴν μεσημβρίαν τόπον ἐπέχουσι τῆς καθ' ἡμᾶς θαλάττης ἀπὸ τῶν ἀνατολῶν ὡς πρὸς τὰς δύσεις*) *ὡς πρὸς τὰς ἄρκτους ἀντιπαράκειται κατὰ τὸ συνεχὲς ἀπὸ τῶν ἀνατολῶν παρήκουσα ἄχρι πρὸς τὰς δύσεις*, i. q. *ἐξ ἐναντίου παράκειται.*

β) apud Polybium unum in usu versantur:

1) *ἀντιμεταλλεύειν* [1] „cuniculos contra agere" (Schweigh.) 1, 42, 12 (cf. s. *ἀντοικοδομεῖν* p. 19); 16, 31, 8: *τοῦ ἀντιμεταλλεύειν τοῖς πολεμίοις ἀπέστησαν.*

2) *ἀντιπυρσεύειν*, „vicissim igne signum dare" (Schweigh.): 8, 30, 2: *τὸν μὲν Ἀννίβαν ἔδει συνάψαντα τῇ πόλει . . . ἀνάψαι πῦρ ἐπὶ τοῦ τάφου . . ., τοὺς δὲ περὶ τὸν Τραγικόν, ὅταν ἴδωσι τοῦτο γινόμενον, ἔνδοθεν ἀντιπυρσεῦσαι.*

Ex decompositis huc spectant:

3) *ἀντεμφαίνειν* [2], adversari: 18, 28, 12: *περὶ τούτων ἀναγκαῖον ἦν προειπεῖν χάριν τοῦ μηδὲν ἀντεμφαίνειν ταῖς ἡμετέραις ἀποφάσεσιν.*

4) *ἀντεπισκώπτειν*, vicissim cavillari cum aliquo [*τινὰ*]: 18, 7, 5: *ὁ δὲ Τίτος οὐκ ἀηδῶς μὲν ἤκουε τοῦ Φιλίππου χλευάζοντος· μὴ βουλόμενος δὲ τοῖς ἄλλοις δοκεῖν, ἀντεπέσκωψε τὸν Φίλιππον.*

---

1) *μεταλλεύειν* ap. Plat. (pol. p. 288 D) est aera eruere.

2) *ἐμφαίνειν* att. propr. et trans. vi usurpatur (*ἐν κατόπτρῳ* etc. ap. Plat.). De decomp. cf. adn. Schweigh. ad h. l. (18, 11, 12).

ΑΠΟ.

A. Praep. ἀπὸ abundanter exstat nullam novam notionem simplici verbo addens

a) in verbis quae in oratione attica usurpantur, cujusmodi sunt:

1) *ἀπαλλοτριοῦν*, ter ex script. att. prolatum[1], cum simplex verbum eadem notione apud illos sit vulgatum, apud nostrum perrarum. Compositum compluribus locis Polyb. legitur: 1, 79, 6: *Σαρδὼ ... ἀπηλλοτριώθη Καρχηδονίων;* 1, 82, 7: *τὰ κατὰ τὴν Σαρδόνα ... ἐτύγχανεν ἀπηλλοτριωμένα;* 2, 50, 5: *περιχαρὴς ἦν (ὁ Ἄρατος) τῷ μὴ ... τὸν Ἀντίγονον εἰς τέλος ἀπηλλοτριωμένον ἑαυτοῦ;* 3, 77, 7: *βουλόμενος ... ἀπαλλοτριοῦν τῆς πρὸς Ῥωμαίους εὐνοίας [τοὺς Ἰταλιώτας];* 10, 6, 3: *ἅπαντας ἀπηλλοτριωκέναι καὶ πολεμίους αὐτοῖς παρεσκευακέναι (ἔφη);* 30, 1, 6: *τῶν ... Ῥωμαίων ἀπηλλοτριωμένων τῆς ... Εὐμένους εὐνοίας.* Adde 21, 20, 8: *διδόντος [Ἀντιόχου] παραχρῆμα τὰς πρότερον ἀφ᾽ ἡμῶν ἀπηλλοτριωμένας πόλεις;* 32, 5, 7: *ἀπηλλοτρίωτο (ἡ σύγκλητος) τοῦ βασιλέως;* 39, 14, 8: *τῶν ἄλλων Ἑλλήνων σχεδὸν ἁπάντων ἀπηλλοτριωμένων τῆς Ῥωμαίων φιλίας.*

2) *ἀποδιδόναι;* praep. supervacanea est in illa dictione *σύνθημα ἀποδιδόναι*, quae legitur 8, 22, 5: *τὸ σύνθημα προσσυρίξας ὁ Βῶλος ἀπέδωκε;* 2, 67, 1: *τὸ σύνθημα ... ἀπεδόθη;* 3, 105, 4: *τοῦ συνθήματος ἀποδοθέντος;* multisque aliis locis.

3) *ἀποπλανᾶν τινα ἀπό τινος;* activo in genere hoc comp. att. non occurrit, quod est Hippocratis; in passivo semel ex Isocr.[2] affertur, sed nudo cum genetivo conjunctum; *πλανᾶν* in attica dictione vulgatum. 3, 57, 4: *οὐ βουλόμενοι παρ᾽ ἕκαστα διασπᾶν τὴν διήγησιν οὐδ᾽ ἀποπλανᾶν ἀπὸ τῆς πραγματικῆς ὑποθέσεως τοὺς φιληκοοῦντας.*

4) *ἀποσιωπᾶν*, quod comp. ex att. script. uno Isocr. loco reperitur. Schweigh. affert 30, 20, 9: *ὁ δὲ βασιλεὺς συμμίξαν-*

---

1) Plat. Tim. p. 65 A. Dem. p. 255, 3. Isocr. p. 423 E. (praeterea ap. Aeschin. et Hippocr.)

2) Panath. p. 277 D.

τος αὐτῷ τοῦ ταμίου γνοὺς τὴν τῆς συγκλήτου προαίρεσιν εἰς τέλος ἀπεσιώπησεν, οὐδενὸς φήσας προσδεῖσθαι; notionem igitur tantum tacendi habet. Adde 15, 29, 10: αἱ πολλαὶ τῶν γυναικῶν ἡδέως δρῶσαι τὴν δυσθυμίαν καὶ περικάκησιν αὐτῆς ἀπεσιώπων. 18, 4, 1: ταῦτ' εἰπὼν ἀπεσιώπησεν. 18, 7, 2: τοῦ δ' ἀποσιωπήσαντος; ibidem vers. 6: ὁ δὲ Μακεδὼν ὑπομειδιάσας σαρδάνιον ἀπεσιώπησε. 18, 34, 3: περὶ τῶν κοινῶν ἀπεσιώπα. 18, 38, 3: τούτων δὲ ῥηθέντων οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἀπεσιώπησαν, ὁ δὲ .... 18, 51, 1: ταῦτ' εἰπόντες ἀπεσιώπησαν. 23, 14, 11: ὥστε μὴ μόνον καταπλαγῆναι πάντας, ἀλλὰ καὶ τὸν ζητήσαντα τὸν λόγον ἀποσιωπῆσαι. 31, 19, 6: συννοήσας τὸ λεγόμενον ... ἀπεσιώπησεν.

ἀποσιωπᾶν τι, reticere aliquid: 32, 21, 9: ὁ δὲ ... ἀναχωρήσας ταύτην τὴν ἀπόκρισιν ἀπεσιώπησε etc.

5) ἀποχρῆσθαι [1], „i. q. χρῆσθαι", adnot. Schweigh.: 1, 45, 2: βουλόμενος ἀκεραίοις ἀποχρήσασθαι ταῖς ἑκατέρων ὁρμαῖς. 3, 70, 9 idem: θέλων ... ἀκεραίοις ἀποχρήσασθαι ταῖς τῶν Κελτῶν ὁρμαῖς. Adde 15, 25, 17: (ἔσχε πρόθεσιν) ἀποχρῆσθαι τοῖς ξενολογηθεῖσιν εἰς τὸν πρὸς Ἀντίοχον πόλεμον.

b) Composita hujusmodi antiqua, non attica sunt:

1) ἀπαναγκάζειν, ex superioribus script. ap. Hippocr.[2] usitatum. 4, 46, 6: τῶν δὲ πλείστων παρολιγωρούντων ἐνεχείρησαν ἀπαναγκασθέντες παραγωγιάζειν. Adde 5, 24, 1: ἤδη τῆς ὥρας συναγούσης, ἀπαναγκαζόμενος αὐτοῦ στρατοπεδεύειν περὶ τὴν ἐκ τῶν στενῶν ἔξοδον ἐχρήσατο στρατοπεδείᾳ.[3]

---

1) duobus quoque Thuc. locis 6, 17 et 7, 42 pro vehementer uti citatur, ut praep. majorem vim retinuerit; ex Pol. loc. hujusmodi est 18, 15, 9: χρῶνται μὲν γὰρ τοῖς προδόταις οἱ στρατηγοὶ .. διὰ τὸ συμφέρον· ὅταν γε μὴν ἀποχρήσωνται, χρῶνται λοιπὸν ὡς προδόταις. — Ap. Dem. p. 555, 21 hoc comp. est: abuti.

2) p. 792 C (ubi προσαναγκ. et ἀπαναγκ. oppos. sunt) etc.

3) priore loco codd. excepto C, qui ἐπαναγκ. a Schweigh. receptum tradit, in ἀπαναγκ. consentiunt, quod Hultsch. restituit; altero idem C a ceteris discrepat, cum ἅπαντας ἀναγκ. tradat, ceteri, quorum in numero est optimus A, ἅπαν ἀναγκ. praebeant; αὐτοὺς omnes habent; qua re Hultsch. recte corr. ἀπαναγκ. et cum Reisk. αὐτοῦ. An ἅπαντας ἀναγκαζόμενος αὐτοὺς στρατοπεδεύειν noster dixit, coll. Appian. civil. 3, 45

2) ἀποδηλοῦν, „significare alicui" Schweigh.: 15, 4, 3: πρὸς Μασσανάσσην διεπέμπετο συνεχῶς, ἀποδηλῶν αὐτῷ τίνα τρόπον παραβεβηκότες εἶεν οἱ Φοίνικες τὰς σπονδάς. Adde 18, 19, 7: ταχέως ἔπεμπον, ἀποδηλοῦντες ἀμφότεροι τοῖς ἡγεμόσι τὸ γεγονὸς... Usitatum est hoc compos. ap. Hippocr., Aeschyl. (Aristot.).

3) ἀποκορυφοῦν; ap. Herodot. vertitur paucis respondere; ap. Pol. exstat 3, 49, 6: ᾗ μὲν γὰρ ὁ Ῥοδανὸς ᾗ δ' Ἰσάρας προσαγορευόμενος, ῥέποντες παρ' ἑκατέραν τὴν πλευράν, ἀποκορυφοῦσιν αὐτῆς [τῆς Νήσου] τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, Schweigh. interpretante „fastigatam ejus figuram reddunt", quod idem simpl. verbum significare posset, si Polybius hoc edi voluisset. Apud poetas quidem veteres simpl. in medio genere usurpatur notans fastigari (Hom. Ilias, Pind.)

4) idem dicendum est de verbo ἀποξύνειν, ap. Euripidem occurente.[1] 1, 22, 7: ἐπὶ τοῦ πέρατος αὐτοῦ προσήρμοστο σιδηροῦν οἷον ὕπερον ἀπωξυσμένον .... 18, 18, 13: φιλοπόνως ἀπωξυμμένων τῶν κεραιῶν, „quos (ramulos) magno studio curant ut sint praeacuti" Schweigh. vertit; ὀξύνειν satis.

5) ἀφησυχάζειν, quiescere, non ingredi (aliquid). 2, 64, 5: εἰ δ' ἐμμείνας τοῖς λογισμοῖς ἀφησυχάζοι, καταπληξάμενος τοὺς ὑπεναντίους ... ὑπέλαβε ποιήσασθαι τὴν ἀναχώρησιν εἰς τὴν οἰκείαν.[2] Hoc comp. legitur in Hippocr. (epist.); apud Thuc. praecipue saepe simplex v. usurpatur.

c) Ab antiquis scriptoribus sunt aliena composita v. haec:

α) in aliorum quoque recentiorum scriptis inveniuntur

1) ἀποθηριοῦν, familiarissimum nostro verbum, cum notione efferandi: 1, 67, 6: οὐ γὰρ οἷον ἀνθρωπίνῃ χρῆσθαι

[τὴν ἴλην .. στρατοπεδεύσας], quod cum parte quidem exercitus, ut videtur, Philippus progredi volebat, sed nocte interveniente toto cum exerc. remanere cogebatur?

1) Ap. Eur. Cycl. 456 hoc comp. exsistit in decomp. ἐξαποξύνειν („ganz zuspitzen").

2) C. un. ἐφησυχ. habet, quod Schweigh. legi volebat.

κακίᾳ συμβαίνει τὰς τοιαύτας δυνάμεις, ὅταν ἅπαξ εἰς ὀργὴν καὶ διαβολὴν ἐμπέσωσι πρός τινας, ἀλλ' ἀποθηριοῦσθαι τὸ τελευταῖον καὶ παραστατικὴν λαμβάνειν διάθεσιν. 1, 70, 1: θεωρῶν ὅτι τούτων ἀποθηριωθέντων κινδυνεύουσι προφανῶς οἱ Καρχηδόνιοι ... 1, 79, 8: ἐβουλεύοντο πῶς ... ἀποθηριώσαιεν τὰ πλήθη πρὸς τοὺς Καρχηδονίους. 1, 81, 5: οὐ μόνον τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καί τινα τῶν ἐν αὐτοῖς γεννωμένων ἑλκῶν καὶ φυμάτων ἀποθηριοῦσθαι συμβαίνει καὶ τελέως ἀβοήθητα γίνεσθαι, πολὺ δὲ μάλιστα τὰς ψυχάς. 1,81,9: ἀποθηριωθέντες ἐξέστησαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, multisque aliis locis. Hoc comp. prim. ap. Pol. reperitur.[1]

2) ἀποθηλύνειν[2], prim. ap. Theophr.; 32, 23, 6: τοὺς κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἀνθρώπους οὐκ ἐβούλετο κατ' οὐδένα τρόπον ἀποθηλύνεσθαι διὰ τὴν πολυχρόνιον εἰρήνην. Simpl. vulgo in orat. att.

3) ἀποκαραδοκεῖν, prim. ap. Pol., cum not. exspectandi: 16, 2, 8: αὐτὸς ὑπὸ τὰς νησίδας ἀναχωρήσας ... ἀπεκαραδόκει τὸν κίνδυνον. 18, 48, 4: συνεβούλευον αὐτῷ πρεσβευτὰς πέμπειν .., ἵνα μὴ δοκῇ ... ἀποκαραδοκεῖν τὴν Ἀντιόχου παρουσίαν. 21, 36, 3: πολὺ πλῆθος ἐξελασάμενος λείας ἀπεκαραδόκει τοὺς ἐκ τῆς πόλεως.

4) ἀπομαρτυρεῖν, testificari, primum ap. Polyb.; 31,7,20: πλεῖστά γε μὴν συνήργησαν τοῖς Ῥοδίοις πρὸς τὸ τυχεῖν τῆς συμμαχίας οἱ περὶ τὸν Τιβέριον .... Οὗτοι γὰρ ἀπομαρτυρήσαντες .. πᾶσι τοῖς τῆς συγκλήτου δόγμασι πεπειθαρχηκέναι τοὺς Ῥοδίους. Adde 31, 18, 4. 32, 1, 2. Attic. ita simpl. usurpatur, ap. Plat. simil. etiam ἐπιμαρτ.

5) ἀποπιστεύειν, confidere; prim. ap. Pol.: 3, 71, 2: οἱ γὰρ Ῥωμαῖοι πρὸς μὲν τοὺς ὑλώδεις τόπους ὑπόπτως εἶχον..., τοῖς δ' ἐπιπέδοις καὶ ψιλοῖς ἀπεπίστευον.[3]

---

1) simpl. θηριοῦσθαι invenitur Plat. leg. p. 935 A ead. not. qua simpl.: efferari.

2) hoc compos. ex emendat. Reiskii (722) ab Hultsch. in contextum receptum est, aptissimum hujus loci sententiae; Schweigh. codd. scripturam ἀπόλλυσθαι servavit. Ceterum hoc v. etiam ex Clearcho, recent. com. poeta, citatur.

3) Un. B simpl. ἐπίστευον praebet.

6) *ἀποσχεδιάζειν*, temere loqui de aliqua re, prim. apud Aristot.; 12, 3, 7: *καθάπερ δὲ καὶ περὶ τῶν κατὰ Λιβύην ἀπεσχεδίακεν*. Ap. Plat. ita simpl.

7) *ἀφυστερεῖν*, prim. ap. Pol. [et Ps.-Hippocr.]: 1, 52, 8: *αὐτὸς ἐν ταῖς Συρακούσαις ὑπέμενε, τοὺς κατὰ πλοῦν ἀφυστεροῦντας ἐκ τῆς Μεσσήνης ἀναδεχόμενος* i. e. exspectans eos qui serius (quam ipse) advenerunt. 21, 22, 2: *ἀφυστεροῦντος δέ τινος τῶν πρεσβευτῶν (τῶν Ῥοδίων) εἰσεκαλέσαντο τοὺς Σμυρναίους*, cum in tempore non adesset. Att. ita simpl.

β) apud Polybium solum exstant composita hujus generis haec:

1) *ἀποθινοῦσθαι*: 1, 75, 8: *συνθεωρήσας κατά τινας ἀνέμων στάσεις ἀποθινούμενον τὸ στόμα (τοῦ ποταμοῦ)*, „arenae aggere oppleri“ (Schweigh.).

2) *ἀπολοιδορεῖν*: 15, 33, 4: *τῶν ἀκουσάντων οἱ μὲν ἀπελοιδόρουν αὐτόν, οἱ δὲ προώθουν.* [1]

3) *ἀπουραγεῖν*, „agmen claudere“ (Schweigh.): 3, 49, 13: *ἀπουραγήσας μετὰ τῆς σφετέρας δυνάμεως ἀσφαλῆ παρεσκεύασε τὴν δίοδον αὐτοῖς*. 3, 47, 1: *ἀναλαβὼν . . . τοὺς ἵππους προῆγε τούτοις ἀπουραγῶν . . . .* 5, 7, 11: *ἀπουραγούντων αὐτῷ τῶν Κρητῶν*; simil. 5, 23, 10. 6, 40, 7. Idem notat *οὐραγεῖν* 4, 11, 6.

B. Composita in quibus *ἀπὸ* praep. pro alia exstat.

a) Ex atticis his annumerandum esse existimo

ἀπαγγέλλειν cum *πόλεμον* voce junctum, bellum indicere, quod legitur 3, 10, 1: *Ῥωμαίων ... ἀπαγγειλάντων αὐτοῖς πόλεμον . . . εἰς πᾶν συγκατέβαινον, ὑπολαμβάνοντες αὐτοὺς νικήσειν τοῖς δικαίοις*, pro *ἐπαγγέλλειν πόλεμον*.

b) ex comp. antiquis, non atticis huc spectant

1) *ἀπαρτίζειν*, etiam ap. Hippocr., quamquam in pass. genere vel intrans. c. not. Ap. Thuc. et al., eadem fere no-

---

1) Casaub. *ἐπιλοιδορεῖν* corr., quod in Steph. thesaur. probatur; sed hoc quoque compos. un. ex schol. Plat. Axiochi subditivi et Suid. profertur. Att. juxta verb. *λοιδορεῖν*, quod vulgo exstat, ap. Dem. (et Herod.) etiam *διαλοιδορεῖσθαι* (med.) reperitur.

tione (praeparandi) exstat *ἐξαρτύειν*[1] (Polyb. enim usurpat *ἀρτίζειν* formam pro *ἀρτύειν*): 31, 20, 10: *ὁ δὲ κοινωνήσας τῆς ἐπιβολῆς, ἀνεδέξατο τήν τε ναῦν ἑτοιμάσειν καὶ τἄλλα πρὸς τὸν πλοῦν ἀπαρτιεῖν.*

2) *ἀποπτοεῖσθαι*, perturbari; etiam apud Empedoclem c. *ὀνείρους* voce conjunctum, somnia depellere. Ap. Polyb. usurpatur de equis qui conturbantur: 3, 53, 10: *ἐν ᾧ καιρῷ συνέβη πολλοὺς ἵππους τῶν ἀπεπτοημένων . . παραδόξως ἀναδραμεῖν.* Plato ita *διαπτοεῖσθαι* usurpavit.

3) *ἀποσκοτοῦν;* ap. Aristoph.[2] dicitur de pictura, in qua umbrae dividuntur ab lumine. Ap. Polyb. usurpatur de iis quibus tenebrae offunduntur: 1, 48, 6: *ὥστε μήτε συννοῆσαι μήτε συνιδεῖν δύνασθαι τὸ γινόμενον, ἀλλ' ἀποσκοτουμένους ὑπὸ τῆς . . λιγνύος . . ἀπόλλυσθαι*, quomodo in orat. attica *ἐπισκοτοῦν* v. adhibetur.

4) *ἀποχεῖν*, in Iliad. et ap. Eurip. exstans, pro *ἐκχεῖν* vel *καταχεῖν*: 34, 9, 10: *ἀποχεομένων τῶν ὑδάτων* „defusa aqua" (Schweigh.).

c) primum ap. Lycurgum occurrit *ἀποσκευάζειν* c. not. detegendi (propr.: *τὴν ὀροφήν*, tectum); ap. Polyb. est removere: 4, 81, 11: *τὰ ἀπὸ τῆς χώρας ἀπεσκευάζοντο.* 2, 26, 6: *ταῦτα* (i. e. *τὴν λείαν*) *ἀποσκευασαμένους καὶ γενομένους εὐζώνους αὖθις ἐγχειρεῖν ὁλοσχερῶς.* Simili cum significatione att. in usu versantur *ἀνασκευάζεσθαι*[3] vel *μετασκευάζεσθαι.*

C. Ex tertio compositorum verb. genere commemoro

a) ex atticis

1) *ἀπαλγεῖν*, ap. Thuc.[4] cum not. dolere desinendi, apud Polyb. desperandi: 1, 58, 9: *οἱ Ῥωμαῖοι καὶ Καρχηδόνιοι*

---

1) Plat. praebet etiam v. *καταρτύειν*. 2) ran. 586.

3) de Polybiano hujus verbi usu cf. p. 13. Ceterum tamen haec att. comp. *ἀνασκ.* et *μετασκ.* non illud *καθιστάναι εἰς τὸ ἀσφαλὲς* exprimunt, quod *ἀπὸ* in *ἀποσκ.* voce simplici addere videtur („bei Seite schaffen"), ut fort. sub Cc ponendum sit.

4) 2, 61; cf. Suid.: *ἀπαλγήσαντας· παρὰ Θουκυδίδῃ ἀντὶ τοῦ παυσαμένους ἀλγεῖν.*

κάμνοντες ἤδη τοῖς πόνοις διὰ τὴν συνέχειαν τῶν κινδύνων εἰς τέλος ἀπήλγουν. 1, 35, 5: *τὰς ἀπηλγηκυίας ψυχὰς τῶν δυνάμεων ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἤγαγεν* etc.

2) *ἀπερείδεσθαι*, familiarissimum Polybio verbum; apud Plat. neutraliter exstat: niti aliqua re, ut etiam ap. Polyb.; sed multo saepius ap. hunc trans. c. vi adhibetur pro aliquid in aliquem conferre, ponere in aliquo: 3, 107, 8: *πρὸς τοῦτον ἀπερείδεσθαι τὰς πλείστας ἐλπίδας;* alia est structura in rell. ex incert. libr. 27 (ed. Hultsch. p. 1372): *ἐπί τινα τοιαύτην ἐλπίδα . . . ἀπηρείσατο τὴν ἐνεστῶσαν ἀπορίαν.* Ut cum voce *ἐλπίδα* ita saepissime quoque cum vocc. *ὀργήν*, *ὁρμήν*, *χάριν* conjungitur, sequentibus praepp. *εἰς*, *ἐπὶ* etc.; velut 1, 69, 7: *ἀπερείσονται . . τὴν ὑπὲρ ἐκείνων ὀργὴν εἰς αὐτούς*, i. e. odium in eos profundent; et alibi similiter saepe.

3) *ἀπολύειν* verb. ap. script. att. c. n. solvendi, liberandi; ap. Polyb. notat etiam abire, discedere, et in act. et in med. (quod plerumque ita sumitur): 11, 16, 6: *ἐκ παρατεταγμένων ἀπολύσει;* „acie instructa se recipere“ vertit Schweighaeus. 2, 34, 12: *ἀπολυομένου αὐτοῦ πάλιν εἰς τὰς Ἀχέρρας;* et al. saepe; cf. *ἀναλύειν* p. 14.

Vim transitivam ab atticis alienam ex parte habent:

4) *ἀποδειλιᾶν*: 5, 84, 5: *τὰ δὲ πλεῖστα τῶν . . θηρίων ἀπεδειλία τὴν μάχην.* 35, 4, 3: *τοῦ Μαρκέλλου ἀποδειλιῶντος τὸν πόλεμον.* Adde 35, 3, 4: (*νομίσαντες*) *τὸν στρατηγὸν ἀποδειλιᾶν τὸν πόλεμον.* Attici dicunt *ἀποδειλιᾶν ἔν τινι*, *πρός τι*, vel nude *τινός* (quod etiam Polyb.).

5) *ἀποληρεῖν*, ex prioribus script. uno Dem loco[1] c. delirandi notione usurpatum; ap. Polyb. est „nugando, delirando aliquem superare“ (Schweigh.): 34, 6, 14: *πῶς οὐκ ἂν εἰκότως δόξειεν ὑπερβεβηκέναι καὶ ἀπολεληρηκέναι τὸν . . Ἀντιφάνην;*

b) Verb. ionica vel poetica sunt

1) *ἀφάλλεσθαι*: 10, 48, 5: *παραγενόμενος* (*ὁ Ὦξος*) *εἰς τὴν ἔρημον ἐπί τινας πέτρας ἀπορρῶγας ἐξωθεῖ τὸ ῥεῦμα τῇ*

---

1) p. 398, 20.

βίᾳ .. ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε τῆς πέτρας ἐν τοῖς κάτω μέρεσι πλεῖον ἢ στάδιον ἀφάλλεσθαι τὴν καταφορὰν αὐτοῦ, i. e. ut .. desiliat. Invenitur hoc comp. etiam ap. Aeschyl. et Aristoph.

2) *ἀφέψειν*, jam ap. Hipp. et Aristoph., decoquere: 34, 10, 12: *τοῦ ὀγδόου μέρους μόνον ἀφεψηθέντος.*

c) Ex compositis a recentioribus fictis affero

α) ea quae ap. alios quoque posteriores script. exstant:

1) *ἀπελπίζειν*, desperare: 1, 19, 12: *ἀπελπίσας Ἀννίβας τὰ πράγματα.* 1, 55, 2: *τῆς γῆς οὐχ ὅλως ἀπήλπιζον.* 3, 63, 13: *δῆλον ὡς ἀνυπόστατος γένοιτ' ἂν ἡ τῶν ἀπηλπικότων τόλμα*, multisque aliis locis. Hoc compos. Epicur. quoque habet.

2) *ἀποθεοῦν*[1], prim. ap. Pol., deorum honores alicui tribuere: 12, 23, 4: *ἐκεῖνος (ὁ Καλλισθένης) μὲν οὖν ἀποθεοῦν Ἀλέξανδρον ἐβουλήθη, (Τίμαιος δὲ μείζω ποιεῖ Τιμολέοντα τῶν ἐπιφανεστάτων θεῶν).*

3) *ἀποθεωρεῖν*, prim. ap. Pol., longe prospicere; 27, 4, 4: *παρεκάλουν τοὺς Ῥοδίους κατὰ .. τὸ παρὸν ἡσυχίαν ἄγειν, ἀποθεωροῦντες τὸ γινόμενον.*

4) *ἀποκρεμαννύναι, ἑαυτόν*, se suspendere, prim. apud Aristot.; 33, 5, 2: *εἰς κρίσιν ἀχθεὶς καλωδίῳ τῶν ἐκ τῆς αὐλαίας παραπεπετασμένων ἑαυτὸν ἀπεκρέμασεν.*

5) *ἀπονήχεσθαι* (simpl. est verb. poet.), prim. ap. Pol. (saepius ap. Plut.): 16, 3, 14: *(ὁ δὲ) ἀπενήξατο πρὸς τὴν ἐπιβοηθοῦσαν αὐτῷ τριημιολίαν.*

6) *ἀφιππάζεσθαι*, prim. ap. Pol., i. q. *ἀφιππεύειν* verb. Xenophonteum, abequitare: 29, 17, 5: *ἀποδειλιάσας εἰς πόλιν ἀφιππάσατο.*

his addo ex decompositis

7) *ἀπεμφαίνειν*, prim. ap. Polyb. 5, 47, 10: *καὶ γὰρ ἂν ὅλως ἐπαινετὸν ὑπάρχῃ κατὰ τὴν τέχνην, τήν γε σύγκρισιν τῶν ἀψύχων τοῖς ἐμψύχοις ἐνδεῆ καὶ τελείως ἀπεμφαίνουσαν εἰκὸς προσπίπτειν τοῖς θεωμένοις*, de comparatione, quae non est ad rem apta, non conveniens. Cf. *ἀντεμφαίνειν* p. 20.

---

1) *θειοῦν* ap. Plat., sed pro: diis consecrare alqd. (*τὴν διανομήν*); *θεοῦν* prim. ex Oenom. (saec. II p. Chr.), praeterea ex Jambl. affertur.

8) *ἀποκαθίζειν*, prim. ap. Pol., remotum ab aliqua re alicubi versari: 31, 10, 3: *παραγενηθεὶς αὐτὸς (Γάϊος ὁ Γάλλος) εἰς τὰς Σάρδεις, ἀποκαθίσας ἐν τῷ γυμνασίῳ ἐπὶ δέχ' ἡμέρας διήκουε τῶν κατηγορούντων.* Adde 12, 25d, 1: *(Τίμαιος) ἀποκαθίσας Ἀθήνησι σχεδὸν ἔτη πεντήκοντα* i. e. procul a patria versatus Athenis.

β) ap. unum Polybium in usu sunt:

1) *ἀποδερματοῦσθαι*: 6, 25, 7: *(οἱ θυρεοὶ) ὑπὸ τῶν ὄμβρων ἀποδερματούμενοι καὶ μυδῶντες δύσχρηστοι ... γίνονται παντελῶς;* dicitur de scuto, „cum corium humore laxatur" (Schweigh.)

2) *ἀποξυστροῦσθαι*: 2, 33, 3: *(αἱ μάχαιραι) ἀπὸ ταύτης (τῆς πρώτης καταφορᾶς καιρίας) εὐθέως ἀποξυστροῦνται καμπτόμεναι κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος* i. e. acies gladiorum primo ictu facto statim strigilis (*ξύστρα*) modo hebetatur.

3) *ἀπουροῦν*: 16, 15, 4: *ἀναγκασθῆναι ... εἰς τὴν Μυνδίαν ἀπουρώσαντας καθορμισθῆναι* i. e. adverso vento ductos ad Myndum urbem appellere cogi.[1]

ΔΙΑ.

Verba cum praep. *διὰ* composita familiarissima sunt nostro multaque hic offerenda.

A. Abundanter praeter necessitatem adjecta est praep. *διὰ*

a) in compositis atticis hisce:

α) comp.

1) *διακελεύεσθαι*, ap. att. vulgo cohortari, ap. Polyb. jubendi notionem recepit: 8, 32, 4: *τοῖς ... ἡγεμόσι κτείνειν διεκελεύσατο τοὺς ἐντυγχάνοντας τῶν Ῥωμαίων. οὗτοι ... ἔπρατ-*

---

1) pro *ἀπονουθετεῖν* codd. 15, 6, 6: *τὸ δὲ τέλος ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονουθετούμενοι μέχρι τούτου προβεβήκαμεν ὥστε . .*, Dind. corr. *οὔπω νουθετούμ.*, quamquam fortasse nihil est mutandum et cum Schweigh. (adn. ad h. l.) interpretandum: „licet fortuna (quam utrique inclementem satis experti sumus) nos dehortaretur, vel nos admoneret ne pertinaciter persequeremur bellum."

τον μετὰ ταῦτα τὸ προσταχθέν. 18, 47, 1: *πρώτοις ἐχρημάτισαν τοῖς παρ' Ἀντιόχου πρεσβευταῖς, διακελευόμενοι . . . πόλεων τῶν μὲν αὐτονόμων ἀπέχεσθαι . ., ὅσας δὲ νῦν παρείληφεν . ., ἐκχωρεῖν.*

2) *διαπέμπειν* vel plerumque in med. *διαπέμπεσθαι;* ap. att. notare solet: ad homines complures vel in diversas regiones mittere, ap. Pol. vulgata notio est pro simpl. mittere[1]: 1, 19, 7: *τοῦ Ἀννίβου . . διαπεμπομένου συνεχῶς ἐκ τῆς πόλεως πρὸς τὸν Ἄννωνα.* 4, 34, 3: *οἱ κινήσαντες . . τὰ πράγματα . . . διεπέμποντο πρὸς τοὺς Αἰτωλούς,* et aliis a Schweigh. allatis locis. Adde 1, 22, 1; 62, 3. 3, 15, 8; 34, 4; 40, 7; 69, 5; 84, 1; 106, 7. 4, 16, 5; 17, 6 etc.

3) *διαπορεῖν,* etiam in med., hic illic etiam ap. Plat. et al. notans magna in difficultate versari, animi dubium esse; ap. Polyb. usitatissimum est pro dubitare, quaerere etc.: 1, 60, 6: *τὸ μὲν πρῶτον διηπόρει τί δεῖ χρῆσθαι τοῖς παροῦσι, συλλογιζόμενος δὲ . . .* 4, 20, 2: *ἄξιον βραχὺ διαπορῆσαι περὶ τῆς Κυναιθέων ἀγριότητος, πῶς ὄντες . . . διήνεγκαν* etc. Adde 1, 3, 9; 78, 6. 4, 69, 3; 77, 4. 5, 26, 11; 6, 1; 46, 8. 7, 13, 8; 8, 27, 10. 9, 31, 3; 22, 7. 10, 18, 8; 11, 31, 4. 12, 16, 6; 18, 9; 10, 1; 2, 5. 14, 3, 2; multisque aliis occurrit locis, ubi atticis satis esset simplex.

4) *διαπρεσβεύεσθαι,* etiam ap. Xen.[2]; de usu Polybiano adnotat Schweigh. in lex. „i. q. simpl.“; 1, 11, 11: *διεπρεσβεύετο πρὸς ἀμφοτέρους.* 1, 83, 3: *διαπρεσβευσάμενοι καὶ κομισάμενοι διὰ λόγου πάντας, . . εὐδόκησαν* etc. Adde exemplis a Schweigh. allat.: 2, 6, 9; 12, 3; 13, 7; 20, 5; 23, 2; 34, 1. 5, 63, 2 et 6. 9, 42, 6. 14, 6, 11. 18, 4, 8; 43, 1 etc.

5) *διατείνειν,* ap. att. script. trans. c. vi usurpari solet: extendere etc. Ap. Pol. eodem modo quo simpl. in ling. att. sumitur pro: aliquid pertinet ad . ., vel contendere in aliquid,

---

1) ut omnino in verbis mittendi, eundi noster hanc praep. saepe abundanter adjicit; cf. ex sqq. *διαπρεσβεύεσθαι, διαφιέναι, διαποστέλλειν, διεξικνεῖσθαι, διεμπίπτειν* etc.

2) h. gr. 3, 2, 24, ubi autem vertendum est: in diversas mittere partes legatos.

in aliquem locum etc. 3, 37, 9: ἃ (ὄρη) διατείνει ... ἕως εἰς τὴν ἐκτὸς (θάλατταν). 9, 5, 4: ὡς καὶ πρὸς τὰ ὅλα διατεινούσης τῆς ἐνεστηκυίας κρίσεως. 5, 86, 4: οὗτος .. ἐξαγαγὼν τὸ σωζόμενον μέρος τῆς δυνάμεως διέτεινε πρὸς Γάζαν, Gazam petivit (sim. dicit Xen.: τείνειν πρὸς τὸ ὄρος) etc. Adde 2, 12, 3: ὃ μάλιστα πρὸς τοὺς Ἕλληνας διέτεινε.

6) item διατηρεῖν et διαφυλάττειν simplicium verborum locum saepissime tenent multoque saepius his occurrunt; διατηρεῖν verbi exempla sunt: 1, 7, 7: χρόνον τινὰ διετήρουν τὴν πόλιν. 1, 45, 14: τέλος ἐκράτησαν τῶν ἔργων καὶ πάντα διετήρησαν ἀσφαλῶς etc. Adde 4, 65, 5: ἐπεβάλοντο διατηρεῖν τὴν ἄκραν. 4, 84, 5: αὐτοὺς ἐλευθέρους . . διατηρήσει. Ibid. vs. 9: διατηρεῖν τὴν .. φιλίαν. 5, 55, 9: ταύτην τὴν ἀρχὴν συμβαίνει ἀπὸ τῶν Περσῶν ἔτι διατηρεῖσθαι. 5, 76, 11: τὴν πατρίδα διετήρησαν etc.

διαφυλάττειν: 1, 78, 8: διαφυλάξαντος αὐτοῦ τὴν ... πίστιν. 7, 8, 4: διεφύλαξεν αὐτῷ τὴν ἀρχήν etc. Adde 6, 48, 2: τὴν ἐλευθερίαν διαφυλάττειν βεβαίως. 6, 50, 1: τὸ τὰ σφέτερα βεβαίως διαφυλάττειν. 9, 40, 1: τὸ τοιοῦτον ἦθος αἰεὶ βούλεται διαφυλάττειν ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις. 2, 61, 4: ἀκέραιον διαφυλάξας (τὴν πόλιν). 3, 100, 4: οἰκίας ἀκεραίους διεφύλαξε. 3, 102, 5: μόλις διαφυλάττων τὴν παρεμβολήν etc.

7) διαπιστεῖν, etiam ap. Dem.[1], cum not. „prorsus diffido“ (Henr. Steph. in Thes.); apud Polyb. „i. q. ἀπιστεῖν“ (Schweighaeus.): 1, 67, 13: διαπιστήσαντες τοῖς .. ἡγεμόσιν. 1, 78, 5: διαπιστοῦντος τοῦ .. ἡγεμόνος. 5, 40, 2: διαπιστήσας τοῖς περὶ τὴν αὐλήν etc. Adde multis locis Schweigh.: 1, 67, 13; 78, 5. 2, 21, 5; 26, 6. 5, 52, 4; 61, 5. 8, 19, 2; 23, 9. 13, 5, 6. 16, 24, 4. 18, 51, 1.

8) διαπιστεύειν, etiam ap. Dem. et Aeschin.[2]; ap. Polyb. „i. q. πιστεύειν“ (Schweigh.): 5, 40, 7: διαπιστεύων τὴν ἐπὶ τάδε τοῦ Ταύρου δυναστείαν Ἀχαιῷ.

---

1) p. 870.

2) ap. Dem. p. 145 forma pass.: fidem invenio; Aeschinis loc. est p. 54, 39.

9) item διαψεύδεσθαι saepissime i. q. simpl. est, cum hoc perraro usurpetur, composit. frequentetur; διαψεύδειν, praecip. pass. — εσθαι etiam ap. Demosth., Plat., Andoc., Xen. 3, 26, 5: διεψεῦσθαι τῆς ἀληθείας ἐν τούτοις. 3, 63, 12: διεψεῦσθαι τοῦ κρατεῖν τῶν ἀντιταξαμένων, et multis aliis loc. a Schweigh. allatis. Adde 11, 17, 1 et 4. 12, 11, 8. 15, 8, 4; 24, 5. 16, 2, 5; 20, 8. 21, 15, 9. 29, 9, 9. 30, 3, 6. 31, 11, 2; 17, 3. 33, 4, 3.

10) διέλκειν comp. denique huc referendum est, quod ap. Pol. simpl. ipsum est in longum trahere (de simpl. cf. 29, 19, 3. 31, 10, 5 etc.). Comp. exstat.: 28, 2, 4: διελκομένων τῶν διαβουλίων. 31, 27, 4: τοῦ χρόνου διελκομένου. Ap. Pl. legitur: διέλκ. τοὺς ὀθαλμούς, distrahere ocul.[1]

β) Ex decompositis effero

1) διαναγιγνώσκειν, etiam ap. Isocr.[2]; ap. Polyb. hac c. perlegendi notione, quam διαγιγνώσκειν ipsum apud nostrum praebet (cfr. 3, 32, 2. 21, 11, 3), exstat: 31, 21, 9: συντάξας ... κελεύειν (τὸν οἰνοχόον) ἀποδιδόναι τῷ Δημητρίῳ (τὸ πιττάκιον) παραχρῆμα διαναγνῶναι. 31, 22, 1: ταῦτα διαναγνοὺς ὁ Δημήτριος, καὶ συννοήσας τὰς ὑποθέσεις.

2) διαφιέναι, bis ex Xenoph.[3] citatum, c. n. dimittendi; 2, 54, 14: τοὺς Μακεδόνας ἐπ' οἴκου διαφῆκε πάντας εἰς τὴν χειμασίαν. 3, 109, 13: ταῦτα καὶ τοιαῦτα παρακαλέσας ὁ Λεύκιος διαφῆκε τοὺς πολλούς etc. Adde 3, 33, 5; 44, 13; 55, 7; 63, 14; 64, 11. 2, 64, 3. 4, 10, 1. 5, 57, 1; 66, 5; 96, 2. 8, 28, 10. 10, 34, 4. Simpl. plerumque satis erat.

b) Superiorum scriptorum, non atticorum hujus generis composita sunt haec:

1) διαβιάζεσθαι, prim. ap. Eur.[4] (et Theophr.), cogere: cohibere: 23, 12, 2: διαβιασάμενος δὲ τὴν ἀσθένειαν τῇ συνηθείᾳ τῇ πρὸ τοῦ παρῆν ἐξ Ἄργους εἰς Μεγάλην πόλιν αὐθήμερον. Att. simpl. satis.

1) Plat. rep. 4, 440.
2) p. 275 A et 283 A quamquam codd. inter se non congruunt.
3) h. gr. 4, 4, 13 et 3, 2, 24 („dimittere exerc.").
4) Eur. Iph. T. 1365.

2) *διαγρυπνεῖν,* vox Aristophanis [1], pervigilare. 21, 26, 11: *τὰς νύκτας διαγρυπνῶν διωλοφύρατο πρὸς αὐτόν.* Simpl. ap. Plat., et c. *νύκτας* voce conjunctum ap. Xen. [2]

3) *διαπειλεῖν,* verbum Herodoteum: [3] 1, 78, 15: *μετὰ δὲ ταῦτα διηπειλήσατο μηθένα φέρειν ὅπλον πολέμιον κατ' αὐτῶν.*

c) magna est copia novorum verb. compositorum, in quibus praep. supervacanea est; ex his sunt

α) ea, quae praeter Pol. apud alios quoque usitata sunt, haec:

αα) composita

1) *διαγωνιᾶν,* prim. apud Polyb.[4], afflictari, animo angi, timere: 3, 102, 10: *Ἀννίβας διαγωνιάσας τοὺς Ῥωμαίους.* 3, 105, 5: *διαγωνιάσας μὴ σφαλῶσι τοῖς ὅλοις.* 4, 10, 3: *διαγωνιάσαντες μὴ ... ἐπιθῶνται σφίσιν;* et alibi.

2) *διαδάκνειν,* prim. ap. Pol., obtrectare, violare: 4, 87, 5: *Ἀλέξανδρον, ὅτε λάβοι καιρόν, διέδακνεν.* Eadem fere not. att. simpl.

3) *διαζηλοτυπεῖσθαι* [5], prim. ap. Polyb., alicui invidere: rell. 164 (p. 1365 ed. Hultsch.): *οἱ δὲ διαζηλοτυπούμενοι πρὸς τὸν Σκιπίωνα ἐπεβάλοντο διασύρειν τὰς πράξεις αὐτοῦ.* Apud Plat. ita simpl.

4) *διαλγεῖν,* pr. ap. Pol., dolere: 4, 4, 2: *τοῖς γιγνομένοις καὶ τῇ παρεπιδημίᾳ τοῦ Δωριμάχου διαλγοῦντες.*

Adde 16, 34, 4: *διαλγῶν ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις.*

5) *διαδράσσεσθαι,* pr. ap. Pol., prehendere: 1, 58, 8: *ἐκβάλλουσι γὰρ (οἱ εὐγενεῖς ὄρνιθες) τὰς πληγάς, ἕως ἂν .. ἀλλήλων διαδράξωνται,* dum se corripiunt; *διὰ* praep. vi distributiva illud *ἀλλήλων* auget praeter necessitatem. [6]

---

1) ran. 931.
2) h. gr. 7, 2, 19.
3) non affertur in lexic. Schweigh. Loc. Herod. sunt 2, 121 *γ* et 7, 15 (item ap. Aeschin. c. Tim. p. 12).
4) praeter Pol. un. 2 Macc. 3, 21.
5) in Steph. thes. un. Athen. 13 p. 588 E affertur.
6) cf. Schweigh. adn. ad h. l.

6) *διαλωβᾶσθαι*, prim. ap. Pol., corrumpere: 11, 7, 2: *πρότερον ἀπέλιπε τῶν ἀναθημάτων, τότε πάλιν ἅπαντα διελωβήσατο.* Ead. fere not. simpl. ap. Plat., Xen.

7) *διαπυρσεύεσθαι*, pr. ap. Pol., igne signum dare: 1, 19, 7: *τοῦ δ' Ἀννίβου διαπυρσευομένου καὶ διαπεμπομένου συνεχῶς ἐκ τῆς πόλεως πρὸς τὸν Ἄννωνα.* Simpl. act. ita ap. Xen. (Aristot.). Cf. *ἀντιπυρσεύειν* p. 20.

8) *διασκορπίζειν*, pr. ap. Pol., dissipare: 1, 47, 5: *ὑπὸ τῆς τοῦ ῥοῦ βίας . . . εὐθέως ἐν τῇ καταφορᾷ παρωθεῖσθαι καὶ διασκορπίζεσθαι.* 27, 2, 10: *τὸ τῶν Βοιωτῶν ἔθνος . . . παιδαριωδῶς πτοηθὲν κατελύθη καὶ διεσκορπίσθη κατὰ πόλεις.* Ap. Hecat., Luc., Jos. etc. simpl. ita.

9) *διαστρατηγεῖν*, pr. ap. Pol., belli arte uti in aliquem: 16, 37, 1: *ταῦτα διεστρατήγει.* 21, 39, 9: (*οἱ Γαλάται*) *διεστρατήγουν τοὺς Ῥωμαίους.* Eandem vim habet simpl., diversam ab att. or., 3, 71, 1 et 9, 25, 6.

10) *διαστασιάζειν*, prim. ap. Aristot.[1], sed vi trans.: seditiones inter aliquos concitare; ap. Pol. legitur intr. c. dissidendi notione: 1, 82, 4: *οἱ δὲ στρατηγοὶ . . . διεστασίασαν πρὸς σφᾶς.* 2, 18, 8: *οἱ δὲ Γαλάται . . . διαστασιάσαντες πρὸς σφᾶς . . . ἐποιήσαντο τὴν ἀποχώρησιν.* 4, 53, 7: *διεστασίασαν πρὸς ἀλλήλους.*

11) *διασπεύδειν*, pr. ap. Pol.: 4, 33, 9: *ἐπὶ τοσοῦτο διέσπευσαν Μεγαλοπολῖται . . . ὥστε Μεσσηνίους ὑπὸ τῶν συμμάχων προσδεχθῆναι.* 32, 9, 5: *διέσπευσαν . . . οἱ τοῦ Λευκίου νεανίσκοι πρὸς τὸν στρατηγὸν μεῖναι τὸν Πολύβιον ἐν τῇ Ῥώμῃ.* Rell. 44 (p. 1373 ed. Hultsch.): *τοὺς στρατιώτας διασπεύσας.* Att. *σπεύδειν* simpl. ead. c. not., sed plerumque cum acc. rei conjunctum.

12) *διασφάλλεσθαι*, jam ap. Aeschin.[2]; „i. q. simpl.“ adnot. Schweigh.: 3, 44, 10: *ἔφη πολλοῖς αὐτοὺς . . . ἔργοις καὶ κινδύνοις ἐπικεχειρηκότας ἐν οὐδενὶ διεσφάλθαι.* 3, 81, 12: *οὐ διεσφάλη τῆς ἐπιβολῆς*; etc. Adde 5, 81, 7. 6, 9, 11. 18, 6, 8.

---

1) pol. 5, 4.

2) p. 66, 34 et p. 33, 2.

13) *διασφαλίζεσθαι*, pr. ap. Pol., munire, tutum reddere aliquid: 5, 69, 2: *τοὺς δὲ (τόπους) ταῖς χειροποιήτοις κατασκευαῖς διησφαλισμένος*. Eadem fere notione alibi Polybio simpl. familiarissimum est, quod pr. ap. Aristot. exstat.

14) *διαψιθυρίζειν*, pr. ap. Pol., inter se susurrare: 15, 26, 8: *μυχθίζοντες καὶ διαψιθυρίζοντες ἐξελήρησαν οὕτως ὥστε μηδ' αὐτὸν εἰδέναι πῶς ... ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελύθη*.

15) *διερεθίζειν*, pr. ap. Pol.: 9, 18, 9: *διερεθίσας τοὺς ἐν τῇ πόλει*, cum excitavisset.

16) *διερμηνεύειν*, pr. ap. Pol., interpretari: 3, 22, 3: *ἃς (συνθήκας) καθ' ὅσον ἦν δυνατὸν ἀκριβέστατα διερμηνεύσαντες ἡμεῖς ὑπογεγράφαμεν*.

17) *διευτονεῖν*, pr. ap. Theophr., habere, servare vim: 4, 43, 8: *διευτονεῖν οὖν οὐκέτι δύναται (ὁ ῥοῦς) πρὸς τὴν ἀντιπέρας χώραν*. Eandem vim ap. Hippocr. simpl. sumit, quod non est verbum atticum.

18) *διϊχνεύειν*, pr. ap. Pol., investigare: 4, 68, 3: *διϊχνεύοντες περὶ τὰς προνομείας ἐμπίπτουσιν εἰς τοὺς περὶ ....* Att. ita simpl.

19) *διοργίζεσθαι*, pr. ap. Pol., „i. q. simpl." (Schweigh.); 2, 8, 13: *διοργισθέντες ἐπὶ τῇ παρανομίᾳ*. 4, 4, 4: *διοργισθεὶς ὁ Δωρίμαχος εὐήθεις αὐτοὺς ἔφη τελέως ὑπάρχειν*. Adde 5, 42, 1. 20, 6, 10.

ββ) Ex decompositis sunt proferenda

1) *διακατέχειν*, pr. ap. Pol., cum verbi *κατέχειν* notionibus, i. e. obtinendi, retinendi, coercendi etc.: 2, 17, 5: *τὰ δὲ πρὸς τὸν Ἀδρίαν ἤδη προσήκοντα γένος ἄλλο . . διακατέσχεν*. 2, 70, 3: *εἰ ... ἐπὶ βραχὺ τῶν καιρῶν ἀντεποιήσατο, διακατέσχεν ἂν τὴν ἀρχήν*. 2, 51, 2: *διακατέχειν τὰς ... ἐπιβολάς*, impedire. Simil. 4, 55, 6. 21, 21, 7. 6, 55, 1. Adde 11, 13, 2. 11, 15, 1 (*διακατεῖχε τοὺς μισθοφόρους*, cohibebat).

2) *διαποστέλλειν*, pr. ap. Polyb., mittere ad ..; 5, 42, 7: *ἐπιστολὴν πλάσας ὡς παρ' Ἀχαιοῦ διαπεσταλμένην προσήνεγκε τῷ βασιλεῖ*. 18, 22, 2: *πυνθανόμενος τὰ συμβαίνοντα παρὰ*

τῶν διαποστελλομένων. 31, 23, 13: *προσανέχων τῇ παρουσίᾳ τοῦ διαποσταλησομένου πρὸς αὐτόν.* Adde 5, 17, 9: *τοὺς γραμματοφόρους διαπέστειλε πρὸς τὰς . . . συμμαχίδας πόλεις.* 30, 8, 5: *ὃς καὶ πολλάκις εἰς τὴν Μακεδονίαν ἐπεπλεύκει διαπεσταλμένος ὑπὸ τῶν προειρημένων.*

3) *διασυνίστασθαι*[1], prim. ap. Polyb., suscipere, inire aliquid: 1, 42, 13: *πολλοὺς ὑπὲρ τούτου τοῦ μέρους, καὶ παραβόλους ἀγῶνας διασυνίστατο. Συνίστασθαι πρᾶγμά τι* et atticis et Polybio ipsi est familiare c. not. ingrediendi aliquid.

β) Polybii sunt propria, singulis plerumque ejus locis inventa

αα) ex compositis

1) *διαγωνοθετεῖν*, in certamen committere: 25, 4, 7: *ἐδόκουν γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι τὰ κατὰ τοὺς Ῥοδίους καὶ Λυκίους διαγωνοθετεῖν.* Simil. 9, 34, 3 simpl. adhibetur pro incitare ad bellum; quamquam hic simplicis verbi usus ab att. discrepat, ubi est abs.: certamina instituere spectandi causa, designatorem esse; notionis ambitus verbi simpl. amplificatus est.

2) *διολοφύρεσθαι*: 21, 26, 11: *καὶ τὰς νύκτας διαγρυπνῶν διωλοφύρετο πρὸς αὐτόν*, lamentabatur.

3) *διοχυροῦσθαι*, munire: 5, 46, 3: *καταλαβὼν τὸν Θεόδοτον . . . τὰ παρὰ τὴν λίμνην στενὰ διωχυρωμένον τάφροις καὶ χάραξι.* Att. *ὀχυροῦν.*

ββ) ex decompositis

1) *διαποθνήσκειν*, mori; 16, 31, 8: *ἐπὶ τοῦ πτώματος διαμάχεσθαι καὶ διαποθνήσκειν πρὸς τοὺς βιαζομένους.*

2) *διεξικνεῖσθαι*, pervenire ad . ., 10, 29, 3: *οὓς* [*τόπους*] *ἔδει διεκβάλλειν αὐτόν ἕως εἰς τὰς ὑπερβολὰς διεξίκοιτο*, pro simpl. *ἀφίκοιτο.*

---

1) ab Hultsch. ex primae man. scriptura opt. codicis A *δ**συνίστασθαι* restitutum est; A² ceterique codd. habent *δὴ συνίστ.*

3) *διεμπίπτειν*, incidere, „i. q. *ἐμπίπτειν*" (Schweigh.). 38, 7, 4: *λαθεῖν εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἀλλιότρητα διεμπεσόντας*. Adde 8, 28, 5, ubi ab Hultsch. ex codd. restitutum est, qui *διαπιπτόντων* tradunt: *ἵνα . . . οἱ μὲν ὑποχείριοι γίνοιντο τῶν διεμπιπτόντων*. *Διὰ* praeter necessitatem addit „hinüber zu, hin zu" vel sim., ut in *διεξιχν.* etc.

B. Praep. *διὰ* pro alia exstat

a) in compositis atticis

αα) cum una praep. conjunctis his

1) *διακαρτερεῖν*, ap. att. absol. usurpatum vel c. praep. conjunctum: *πρός τι* etc. Ap. Pol. cum acc. copulatur, perferre aliquid, eodem modo quo attic. *ἐγκαρτερεῖν*: 37, 10, 4: *τὴν ἐπὶ τῶν ἵππων κακοπάθειαν . . . συνεχῶς διακαρτερῶν*.

2) *διαπνεῖν* pro *ἀναπνεῖν*, se reficere: 31, 15, 1: *διαπεπνευκότες ἐκ τῆς περὶ αὐτοὺς γενομένης δυσχερείας*.

3) *διασκευάζειν* pro *κατασκευάζειν* vel *παρασκευάζειν*, aliquid parare: 15, 27, 9: *τινὲς τὰ πρὸς τὰς βασάνους ὄργανα διεσκεύαζον*. 15, 28, 2: *τὰς πρὸς ἀνάγκας ὄργανα διεσκεύαζον*. Act. hujus verbi pr. ap. Pol.; med. se parare vel sibi parare etiam ap. att., ut ap. Pol. quoque.

4) *διατρέπειν*, perturbare, dehortari etc., pro *ἀποτρέπειν* atticorum scriptor.: 2, 47, 8: *ἤμελλε . . . τοὺς πολλοὺς τῶν Ἀχαιῶν διατρέψειν*. 5, 4, 10: *διέτρεψαν (αὐτοὺς) τοῦ μὴ τελεσιουργῆσαι τὴν κατάληψιν τῆς πόλεως*. 5, 69, 11: *διατραπεὶς ἀσφαλῶς ἐποιήσατο τὴν ἀποχώρησιν*; multisque aliis locis.

5) *διεργάζεσθαι* (apud Herod., trag., Plat. delere) pro *κατεργάζεσθαι*, perficere, ap. Pol. usurpatur: 4, 22, 1: *τοιαῦτα διεργασάμενοι*. 3, 73, 7: *πολλὰ καὶ κακὰ διειργάζοντο*. Adde 14, 5, 15: *πολλῶν καὶ καλῶν διειργασμένων*. 31, 20, 5: *οὐ συνεπισχύειν τοῖς . . τοιαῦτα διεργασαμένοις*.

β) ex decompositis hic exhibendum est

διανίστασθαι, jam ap. Thuc.[1]; ap. Pol. praecipue pro prorumpere ex insidiis reperitur, quod att. (Thucyd. et al.) est

---

1) 4, 128: *τῶν ἀναγκαίων ξυμφόρων διαναστὰς ἔπρασσεν ὅτῳ*

ἐξανίστασθαι: 3, 74, 1: *διαναστάντων τῶν ἐκ τῆς ἐνέδρας Νομάδων*. 5, 13, 8: *ὁ δὲ Φίλιππος ... ὑπό τινα λόφον ὑπεστάλκει τοὺς Ἰλλυριοὺς . ., ὧν διαναστάντων* etc. 8, 22, 5: *οἱ διαναστάντες ἐκ τῆς ἐνέδρας*. Item 2, 25, 8. 16, 37, 7. Simpl. exsurgere est 18, 1, 6; 4, 1.

b) verbum Hippocrateum [1] est

διεγείρειν, excitare, pro *ἀν-* vel *ἐξ-*, *ἐπεγείρειν* (nisi pro simpl. verb. positum esse putas): 12, 26, 1: *τοὺς κοιμωμένους . . . διεγείρουσιν αἱ σάλπιγγες*.

c) primum ap. Polybium occurrunt

1) *διακλείειν*, *τινί τι* vel plerumque *τινὰ ἀπό τινος* (etiam nude *τινός*), aliquem ab aliqua re retinere, impedire, intercludere etc., pro *ἀποκλείειν* vel *ἐκκλείειν* (quamquam haec praecipue ap. Herod., tamen compluribus locis etiam atticorum script. sim. adhibentur): 1, 82, 13: *διακλείων τὰς χορηγίας τοῖς . . . .* 1, 73, 6: *διακλείσαντες ἀπὸ τῆς χώρας τοὺς. . . .* 10, 32, 4: *διακλείουσιν ἀπὸ τῆς ἰδίας παρεμβολῆς* multisque aliis locis.

2) *διακλίνειν*, excedere (*τινός*, *ἀπό τινος*), vitare (*τὶ*) pro *ἐκκλίνειν*: 11, 9, 8: *διακλίνειν ἐνίους ἠνάγκαζον τῆς ἀγορᾶς*, foro excedere. 11, 15, 5: *Πολυβίῳ ἐπέταξε τῷ Μεγαλοπολίτῃ*; . . *τοὺς διακεκλικότας τὴν φυγὴν συναθροίσαντι ἐφεδρεύειν* . . . et alibi.

3) huic verb. *διανεύειν τι* pro *ἐκνεύειν τι*, poetarum voce, adjungo (verbum ipsum *διαν.* jam apud Alexim, med. com. poet.; hac c. not. autem vitandi pr. ap. Pol.): 1, 23, 8: *διένευον τὰς τῶν ὀργάνων ἐπιβολάς*, vitabant impetus.

4) *διαπιμπράναι* pro *ἐμπιπράναι*, incendere: 21, 46, 3: *ναῦς διαπρῆσαι*. 31, 12, 11 idem.

τρόπῳ . ., ubi schol. interpretantur: *ἕνεκεν τοῦ ἀναγκαίου συμφέροντος* . . *ἀποστὰς διεπράττετο πῶς*. . .

1) ep. p. 1277, 37; praeterea in anth. pal. Hoc comp. non a Schweigh. in lex. aff.

C. Nunc breviter enumero ea verba cum praep. διὰ comp., quae quamquam praep. suam vim tenet, tamen ab attica elocutione discrepant, cum

a) alius sit illorum usus Polybianus; haec sunt

1) διαίρειν, trajicere, transire; 1, 37, 1: διάραντες τὸν πόρον. 5, 16, 5: διάρας τὸν κόλπον. 1, 24, 5: εἰς Σαρδόνα διῆρεν; saepissime.

2) διαστέλλειν, c. not. dissentiendi, quam uno loco praebet: 18, 47, 11: Τίτου πρὸς τὸ συνέδριον διαστείλαντος [1] οὐκ ἐκυρώθη τὸ διαβούλιον. Ceteris locis cum usu att. congruit.

3) διαχωρεῖ τι, aliquid contingit (oppos. διαπίπτει τι ap. Aeschin. et Pol.); 18, 40, 3: τοῦτο τὸ γένος τῆς ῥᾳδιουργίας ὑπὸ πολλῶν ἤδη γέγονε. καὶ τὸ μὲν παρὰ τοῖς ἄλλοις διαχωρεῖν ἴσως οὐ θαυμαστόν, τὸ δὲ παρ' οἷς ἡ πηγὴ τῆς τοιαύτης ὑπάρχει κακοπραγμοσύνης.

4) διαχειρίζεσθαι, necare; 8, 23, 8: Ἀντίοχος διακεχειρισμένος τὸν Ἀχαιόν; ap. Xen. act. exstat pro aliquid tractare etc. Cf. διεργάζεσθαι p. 37. [2]

b) antiquae quidem graecae orationis sunt, sed non atticae:

1) διαρμόζειν, parare, componere (ap. Eurip. [3] disponere); 8, 7, 1: τὸν τρόπον τοῦτον διηρμοσμένοι προσάγειν διενοοῦντο τοῖς πύργοις, „in hunc modum instructi" Schw. 8, 27, 5: ταῦτα διαρμοσάμενοι πρὸς τὸ μέλλον .. ἐπετήρουν τοὺς καιρούς.

2) διαλαλεῖν, jam ap. Eur. [4], colloqui; 1, 85, 2: διαλαλεῖν περὶ διαλύσεως. 9, 32, 1: θεωρῶν τοὺς πολλοὺς ἐν αὐτοῖς διαλαλοῦντας ὑπέρ... 22, 12, 6: πάντων διαλαλούντων πρὸς ἀλλήλους.

3) διερείδεσθαι, ap. Eur. et Aristoph. [5] propr.: niti aliqua re, ap. Pol.: contendere inter se; 5, 84, 3: (θηρία) διερειδό-

---

1) Guil. Dind. διαστάντος conj. in Steph. thes. v. διΐσταμαι.

2) διασαφεῖν v. fortasse addendum est, quod ex att. script. semel ex Plat. (leg. 5 p. 733) citatur, praeterea ex Eur. Phoen. 401, ap. Pol. autem usitatissimum est.

3) Or. 1452.

4) Cycl. 175; λαλεῖν ap. Pol. saepe i. e. q. λέγειν (ut ap. Aristoph.).

5) Eurip. Hec. 66; Aristoph. eccl. 150.

μενα περὶ τῆς χώρας (pugnare de loco). Sim. 21, 24, 14: *φιλοτίμως πρὸς τοῦτο διερειδομένων τῶν πρεσβευτῶν*, cum vehementer de hac re contenderent.

4) *διαυγάζειν*, etiam ap. Hippocr.[1]; 3, 104, 5: *ἅμα τῷ διαυγάζειν*, „primo diluculo" Schw. Simpl. est usitatum ap. poetas.

5) *διαφαύσκειν*, v. Hdt.[2]; 31, 22, 13: *ἄρτι διαφαύσκοντος*, ubi illuxit.

6) *διήκειν*, ap. Aesch., Soph., Hdt., Eur. (Aristot., Theophr.): 2, 16, 4: (*ὁ Ἀπεννῖνος*) *διὰ μέσης τῆς* .. *Ἰταλίας διήκων εἰς τὸ Σικελικὸν κατατείνει πέλαγος*, pertinet usque ad ....

c) verba recentiora sunt

α) composita

1) *διακολυμβᾶν*, pr. ap. Pol., 5, 46, 8: *πλειόνων διακολυμβώντων* (*τὸν Τίγριν*) *πρὸς αὐτόν*, cum complures ad eum transnarent.

2) *διαπατεῖν*, pr. ap. Pol., 3, 55, 2: *ταύτην* (*τὴν χιόνα*) *διαπατήσαντες*, „nivem pertundere calcando" Schweigh. Item 3, 79, 6: *διαπεπατημένων εἰς βάθος τῶν ἑλῶν*.

3) *διασαλεύειν*, pr. ap. Pol., 1, 48, 2: *ὥστε καὶ τὰς στοὰς διασαλεύειν*, conquassare. Sim. 16, 30, 4.

4) *διαστυλοῦν*, pr. ap. Pol., t. t. de muris fulciendis, qui cuniculis labefactati sunt: 5, 4, 8: *ἐμβαλὼν πῦρ τοῖς ἐρείσμασιν ὁμοῦ πᾶν τὸ διεστυλωμένον κατέβαλε τεῖχος*. 5, 100, 4: *δύο πλέθρα τοῦ τείχους* ... *διεστύλωσαν*.

5) *διαταφρεύειν*: 3, 105, 11: *τὸν μεταξὺ τόπον* ... *διετάφρευσαν*, fossa muniverunt; 14, 2, 3: *τοῦτον* (*τὸν λόφον*) ... *διετάφρευε*.

6) *διοδεύειν*, pr. ap. Pol.: 2, 15, 5: *οἱ διοδεύοντες τὴν χώραν*, qui (eorum) terram permeant.

7) *διαπρυτανεύειν*[3], quod un. ap. Pol. exstat; 4, 13, 7: *ἐπεκύρωσαν* (*τὸ δόγμα*), *διαπρυτανεύσαντος τὸ διαβούλιον Φιλίππου τοῦ βασιλέως*.

---

1) Epist. 1278, 48.

2) Hdt. 3. 86 et 9, 45.

3) ita Hultschius scripsit, fortasse non recte, pro *διαπροστατεύσαντος*, quod codd. praebent (D *διαστρατεύσαντος*); nam eodem modo

Simplicia non exstant verborum

8) *διαδορατίζεσθαι*, (simpl. non invenitur nisi ap. lexicographos): 5, 84, 2: *ἐκ χειρὸς ταῖς σαρίσαις διαδορατιζόμενοι καὶ τύπτοντες ἀλλήλους*; „protensis hastis pugnare“ vertit Schweigh.

9) *διϊσθμίζειν*, pr. ap. Pol.: 4, 19, 7: *παρεκάλει τοῦτον... διϊσθμίσαντα τοὺς λέμβους ἐπιτίθεσθαι*, Isthmum trajicere.

β) decomposita:

1) *διεκβάλλειν*, pr. ap. Pol., iter facere per...: 4, 68, 5: *κατελπίζων καταταχήσειν τοὺς Μακεδόνας διεκβαλὼν τὴν Στυμφαλίαν*. 10, 28, 1: *τὴν ἔρημον... διεκβαλεῖν*. Sim. 10, 29, 3.

2) *διεξάγειν*, pr. ap. Pol.: 1, 9, 5: *ἀσφαλῶς ἤδη τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν διεξῆγεν*, regnum administrabat. Sim. dicit 4, 57, 3: *ῥαθύμως διεξάγοντας τὰ κατὰ τὴν φυλακήν*, non diligenter curantes vigilias; 4, 73, 8: *ἵνα τὸ δίκαιον αὐτοῖς.. διεξάγηται*. 3, 77, 4: *τοὺς συμμάχους... ἐν πάσῃ φιλανθρωπίᾳ διεξῆγε*; etc.

Ad finem faciendi, componendi not. hoc decomp. inclinat 3, 21, 6: *δυνατὸν εἶναι λόγῳ περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων διεξάγειν*. 5, 1, 5: *λόγῳ διεξάγειν τὴν... ἀμφισβήτησιν*.

Item dicitur 1, 71, 1: *τοὺς βίους διεξαγαγόντες*, sustentare.[1]

---

quo *πρυτανεύειν* etiam *προστατεύειν* notionis circuitu prolato significationem regendi accipere et accus. secum habere poterat. Cf. Mullach: „Gramm. der griech. Vulgarspr.“ p. 333, 12. — *προστατεῖν* c. acc. conjunctum invenitur ap. Dion. Cass.; cf. Becker. anecd. gr. p. 166, 1.

1) in his decomp. *διεκβάλλειν* et *διεξάγειν* *διὰ* praep. suo jure est adjecta, non item *ἐκ*, cum v. *διαβάλλειν*, *διάγειν* easdem fere notiones assumere possint; velut *διάγειν* pro „regere“ dictum invenitur ap. Isocr. p. 35 B; Dem. pro coron. p. 255; Plat. de rep. 1 p. 344 E etc.; sed tamen in illa verbi *διεξάγειν* finiendi notione *ἐκ* praep. praevalere videtur.

[De ceteris verbis cum praep. compositis deo adnuente alio loco agere mihi in animo est.]

VITA.

Joach. Christoph. Gustavus Mollenhauer natus sum Marcaviae, in Palaeomarchiae vico, die XI. Decembris a. 1856; fide institutus sum evangelica.

Primis literarum elementis domi imbutus inde a paschali tempore a. h. s. LXVIII gymnasium Soltquellense frequentavi, a viris doctis Wentrup, Assmus, Legerlotz deinceps rectum. Maturitatis testimonium die XXII. Martii a. 1877 adeptus, cum nomen apud facultatem philosophicam professus essem, civibus Universitatis Fridericae Guilelmae Berolinensis rite adscriptus sum. Per sexies sex menses scholis interfui virorum clarissimorum: Curtius, Huebner, A. Kirchhoff, Mommsen, Muellenhoff, Robert, Joh. Schmidt, Steinthal, Vahlen, Weber, Zeller. Deinde per sex menses Universitatem Tubingensem adii, ubi scholas audivi virorum doctorum: Flach, Herzog, E. Rohde, de Schwabe, de Gutschmidt, de Pflugk-Harttung, et seminarii philologici regii sodalis fui ordinarius. Post hoc tempus Halas transmigravi ibique me docuerunt per duo semestria hi viri illustr.: Dittenberger, Droysen, Duemmler, Haym, Hiller, Keil, Kirchhoff, Kramer, Schum, Ulrici. Quibus praeceptoribus doctissimis atque humanissimis meritas gratias et habeo et semper habebo.